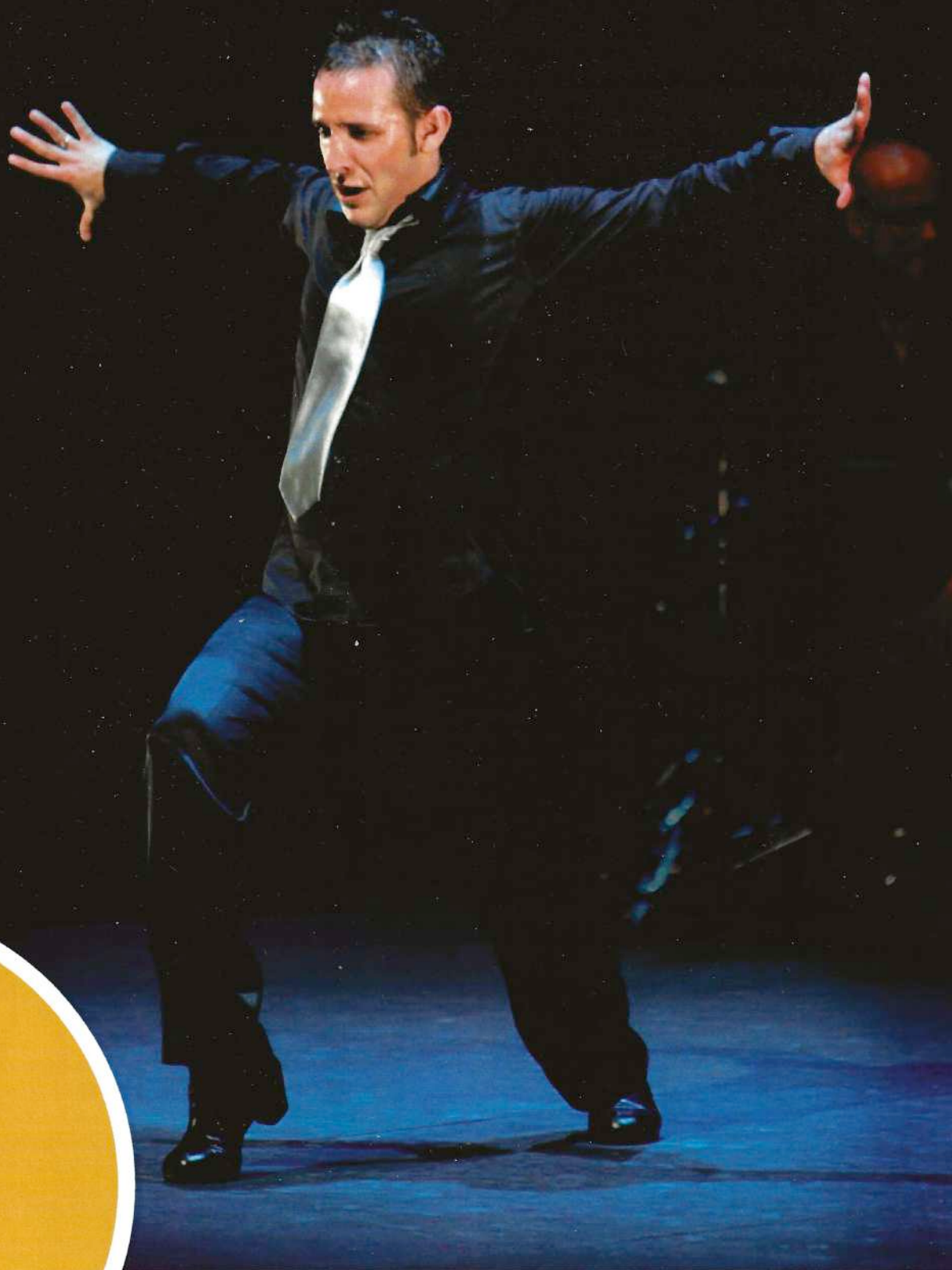


3/2007

Letra

Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenlehti



www.flamenco.fi



Jäsenmaksu 2007

Yhdistys päätti syyskokouksessaan 3.12.2006 pitää jäsenmaksut ennallaan: 21 euroa ja saman perheen tai samassa osoitteessa asuvalta jäseneltä 9 euroa. Kerran maksettava liittymismaksu on edelleen 10 euroa.

Lisäksi päätettiin, että yhdistyksen toimintaa voi tukea kannatusjäsenenä. Vuosimaksu on yksityisiltä henkilöiltä 50 euroa ja yhteisöiltä ja yrityksiltä 100 euroa. Kannatusjäsen saa Letran vuosikerran. Lisäksi hän voi ostaa 2 jäsenhintaista lippua yhdistyksen järjestämiin tilaisuuksiin. Yritys tai yhteisö saa halutessaan myös logonsa tai nimensä Letraan omalle kannatusjäsenpalstalle.

Helsingin Flamencoyhdistys ry on ottanut käyttöönsä uudet sähköpostiosoitteet:

Yhdistyksen yleissähköposti:
flamenco@flamenco.fi

Tiedotus ja nettisivut: **tiedotus@flamenco.fi**

Letra:
letra@flamenco.fi

Flamencomusiikkitoiminta:
musiikki@flamenco.fi

Muistathan ilmoittaa menotietosi hyvissä ajoin nettisivujen flamenco-kalenteriin sekä Letraan!

Helsingin Flamencoyhdistyksen vuokrasopimus päättyy. Svenska teatern tarvitsee Peñan tilat omaan harjoituskäyttöön ensi vuoden alusta, joten etsimme kuumeisesti uutta tilaa flamencolle. Jos mieleesi tulee sopiva tila, kerrothan siitä yhdistyksen hallitukselle!

HALUAAKO YSTÄVÄSIKIN LIITTYÄ HELSINGIN FLAMENCOYHDISTYKSEEN?

Vuotuisen jäsenmaksunsa maksanut saa neljästi vuodessa ilmestyvän Letran ja 10-30 %:n alennuksen kaikista yhdistyksen järjestämistä tapahtumista. Vuosimaksu on 21 euroa, kerran maksettava liittymismaksu 10 euroa. Jäseneksi liittyminen: Maksa 31 euroa yhdistyksen tilille: Nordea 206518-21707. Ilmoita nimesi, osoitteesi ja puhelinnumerosi sekä mahdollinen sähköpostiosoitteesi viestikohdassa. Jos maksat käyttäen viitenumeroa 1012 tai maksun maksaa puolestasi joku muu, ilmoita yhteystietosi jäsenrekisterin hoitajalle sähköpostitse: anne.lamberg@metso.com tai tekstiviestinä ph. 040 51 12 763. Ilman yhteystietoja emme voi rekisteröidä Sinua jäseneksi emmekä lähetä jäsenlehteämme Letraa.

Lisätietoja:
taloudenhoitaja
Anne Lamberg-Laitinen,
p. 040 521 2763,
työ 020 483 5911,
anne.lamberg@metso.com

Sisällys

Päätoimittajalta.....	3
Puheenjohtajalta.....	3
Tampereen flamencofestivaali.....	4
Kuopio tanssii ja soi	8
Kaustisen kansanmusiikkifestivaali 11	
Jyväskylän kesä: Paco Peña.....	14
Helsingin juhlaviikot: Ojos de Brujo 17	
Kirmaus.....	18
Brisa de esperanza.....	20
DVD: Inés, heramna mia.....	21
Noticias.....	22
Calendario.....	24
Cabeza de vaca.....	26
Top5.....	26
Yhdistyksen hallitus, salin vuokraushinnat ja ilmoitus- hinnat.....	27



Paco Peña Flamenco Dance Company

Letra Helsingin Flamencoyhdistys ry:n jäsenlehti

Päätoimittaja:
Tove Djupsjöbacka,
Välskärinkatu 1 b A 23,
00260 HELSINKI,
p. 040 731 4304,
tove.djupsjöbacka@iki.fi

Taitto:
Tiia Ettala
tiia@ettala-palomeras.com

Tätä numeroa avustivat:
Erika Alajärvi
Minna Jantunen
Maria Kause

Terhi Ketolainen
Sanna Lehtinen
Maija Lepistö
Elina Pesonen
Anne Riikola
Annika Tahkokallio
Anette Åkerlund

Oikoluku ja kielenhuolto:
Johanna Komppa

Kuvaajat:
Auli Kaartinen, solea@jippii.fi,

Mervi Ahlroth, merviahlroth@kolumbus.fi

Kuvankäsittely:
Tiia Ettala

Kansi:
Manuel Liñán teoksessaan
Voz en grito Kuopio tanssii ja
soi-festivaalilla, kuva Kuopio
tanssii ja soi / Petri Laitinen.

Paino: Yliopistopaino

ISSN 1456 7938

Jos kirjoitat Letraan:
Toimita jutut tai juttuehdotukset sähköpostitse päätoimittaja Tove Djupsjöbackalle liitetiedostona RTF-muodossa. Älä laita juttuun ylimääräisiä muotoiluja (sisennyksiä, lihavoituja, tavutuksia tms.) Lyhyet jutut voit kirjoittaa sähköpostiviestinä tai toimittaa postitse levykkeelle tai CD:lle tallennettuna.

Päätoimittajalta

Jälleen postiluukusta tipahtaa Letra, vihdoin!

Vuoden kolmanteen numeroon on kerätty kesän kuulumiset ja niitähän riitti! Välillä tosiaan tuntuu, että flamenco oli kesätahtumissa vähän liikaakin, eihän kukaan mitenkään ehdi kaikkialle... Toisaalta jokaisella kesätahtumalla on oma uskollinen yleisö, joten on hienoa, että nekin pääsevät tätä kautta kokemaan tilkan flamenco – ehkä tie sittemmin johtaa flamencotunneille tai muihin flamencotahtumiin.

Huomaa, että flamenco vetää yleisöä. Sekä Kuopiossa, Jyväskylässä että Kaustisella flamenco sai katsojat täyteen, ja yleisössä oli useita katsojia, jotka olivat ensimmäistä kertaa näkemässä flamenco. Jyväskylän Kesä oli mukavalla tavalla yhteistyössä Jyväskylän Flamencoyhdistyksen kanssa – paikalliset flamen-

cot auttoivat järjestelyissä ja jokainen yleisön jäsen sai käsiohjelman lisäksi myös flamencoyhdistyksen esitteen, jossa kerrottiin ansiokkaasti perustietoja flamencosta. Ehkäpä yleisöjoukosta saatiin muutama innostunut mukaan yhdistyksen riveihin? Toivottavasti!

Helsingin syksyn flamencotapahtumat ovat jo pyörähtäneet käyntiin. Syyskuun esitysten arvostelut eivät kaikki ehtineet vielä tähän lehteen, joten niistä voi lukea lisää seuraavassa Letrassa, joka ilmestyy joulun tienoilla. Jos syksyn pimeinä iltoina jää aikaa, niin tartupa rohkeasti kynään (tai näppäimistöön) ja lähetä juttu tai juttuehdotus Letraan!

Hyvää syksyä toivottaen,

Tove Djupsjöbacka

Treenaamisen ilo ja tuska

Syksy on monelle uusien harrastusten kokeilemisen aikaa. Sadat flamencon löytäneet opettelevat parhaillaan sevillanaksiaan. Tuntuu, että mahdollisesti ollaan elämässä taas jonkinlaista "flamencobuumia". Tai ehkä mielummin toivoisin, että flamenco on todella vakiinnuttanut paikkansa suomalaisessa taide- ja tanssielämässä.

Meillä flamencoilla – tanssinharrastajista muusikoihin – on erilaisia motiiveja treenata flamenco. Kaikille se lienee jonkinlainen tarve, pakko päästä tanssimaan, soittamaan, laulamaan. Usein moni kuitenkin painiskelee lannistumisen, kyllästyksen, liiallisen itsekritiikin tai toisten kommenttien kanssa. Treeni tai esiintyminen ei aina voi olla auvoa, mutta miten päästä eroon turhista paineista?

Tanssimisen ilo kuulostaa kornilta, mutta sitä on minusta hyvä

tavoitella ihan perustreenissäkkin. Tanssitunti ei ole kilpailu. Jos jotakuta, jokainen kilpailee itseään vastaan. Kiinnitämme usein huomiota juttuihin, joita emme vielä osaa tai jotka menevät huonosti. Itsensä korjaaminen on hyvä juttu kehityksen kannalta, mutta pelkkä kriittisyys saa treenin maistumaan puulta. Kiinnitä huomiota juttuihin, jotka teet jo hyvin, ja juttuihin jotka eivät onnistuneet puoli vuotta tai vuosi sitten. Jatka välittämättä siitä onnistuuko heti vai ei! Anna musiikin viedä ja tanssi täysillä. Se on aina kotiin päin.

Sanna Lehtinen

Kirjoittaja on helsinkiläinen flamenca, joka aloitti toukokuussa penan hallituksen varajäsenenä. Flamencolta jäävällä ajalla Sanna tekee sosiologian graduaan ja töitä järjestösihteerinä.

Suomalaisia ja espanjalaisia flamencoelämyksiä Tampereella



Tampereen Flamencoviikko järjestettiin tänä vuonna kahdennentoista kerran ja ohjelmaan mahtui monenlaisia elämyksiä. Tanssikurssit pidettiin kolmelle tasolle, opettajina Rocío Molina sekä Anu Silvennoinen. José Valencia ja Miguel Iglesias vastasivat laulu- ja kitarakursseista.

Kromosomi 47 flamenco! Sampsa Peltonen ja Kati Vyyryläinen, kuva Mervi Ahlroth

Maanantai

Flamencoviikon avajaisissa ravintola Telakassa esiintyivät tamperelainen Niño Fino Quinteto sekä helsinkiläinen Visto. Niño Fino Quinteto on kitaristi **Toni Jokiniityn** ympärilleen keräämä porukka, jossa musiisoivat Tonin lisäksi **Niina Rintamäki** (laulu), **Lari Aaltonen** (basso), **Saku Anttila** (cajón) sekä Tampereen Flamencoviikko ry:n puheenjohtaja **Kirsi Kuusmanen** (tanssi, palmas). Vistossa soittavat **Tommi Virtanen** (laulu, kitara), **Joonas Sainio** (laulu, kitara, kahvikupit), **Jaakko Rossi** (kitara), **Ossi Raippalinna** (djembe, perkussiot), **Tove Djupsjöbacka** (cajón, viulu, palmas) sekä **Milla Härmä** (laulu, palmas). Tanssijoina nähtiin tällä kertaa **Katja Lundén** ja **Emilia Aho** ja erikoisvieraana oli saksofonisti **Sami Sippola**.

Tiistai

Tunnelmointia Telakalla

Busqueda (Helsinki): Juho Koskimies, kitara; Taija Tyrväinen, laulu; Tove Djupsjöbacka, palmas; Ailin Bayaz ja Maura Martin, tanssi. Takoyat (Turku): Teija Ahola, Essi Erävesi, Kisu Kuivalainen, Kirsi Pitkänen ja Eeva Rainio, tanssi; Mikael Lindholm, kitara; Matti Raitio, cajón. Bata de cola -ryhmä (Helsinki): Arja Haapakorpi ja Anni Hakala, tanssi. Kirmausryhmä (Tampere): Anne Hyvärinen, ohjaus, käsikirjoitus, tanssi, laulu ja koreografia; Essi Paunonen ja Katja Toivonen, koreografia, tanssi ja laulu; Katri Jussila, Tinja Ruusuvuori, Essi Voldi ja Elina Pesonen, tanssi ja laulu; Niko Kumpuvaara, harmonikka; Jussi Villgren, cajón; musiikin sovitukset: Minna Hagman, Niko Kumpuvaara ja työryhmä. Los del Aura (Turku): Matti Raitio ja Mikael Lindholm, kitara; Satu Repo, laulu; Pia Peltonen, cajón ja palmas; Marjo Hiidensalo, palmas; Jaana Ratia, tanssi. Teatteri Telakka 24.7.2007.

Flamencoviikon kotimaisen illan katsomo Teatteri Telakalla oli tupaten täynnä kuten aina. Tällä kertaa tarjolla oli esityksiä Helsingistä, Turusta ja Tampereelta – Etelä-Suomiflamencoia siis. Esityksiä muualtakin Suomesta olisi mielellään nähnyt, missä olivat vaikkapa oululaiset ja jyväskyläiset osaajat? Ilta alkoi yläkerrassa tanssipainotteisilla esityksillä ja hieman myöhemmin alhalla kuultiin turkulaista flamencobändiä Los del Aura.

Ensimmäisenä esiintyi viime vuonna alakerrassa musisoinut, helsinkiläisenä mainostettu mutta puoliksi Sevillassa asuvista koostuva Busqueda. Esitteissä ja julisteissa oli mainostettu Raigambrea, mutta liekö viime hetken päätös pysyä vanhassa hyvässä nimessä. Busquedan muusikot aloittivat paljain jaloin buleriaksella. Ehkä muiden esiintyjien kustannuksella kaikki huomioni kiinnittyi aivan uskomattoman taitavaksi kitaristiksi kehittyneeseen **Juho Koskimieheen!**

Ryhmän tanssijoista **Ailin Bayaz** esitti tientos-tangoksen ja **Maura Martin** alegriaksen. Oli kiinnostavaa nähdä graciolla maustetun alegriaksen hallitseva Bayaz kerrankin vakavammassa kappaleessa. Sevillalaisen tanssityylin kauniita linjoja oli tanssissa paljon ja Bayazilla on hienot, herkäät käsien liikkeet. Mieleen jäi myös napsutuksilla alkanut koputus. Jostain syystä, ja taitoihin verrattuna ihan turhaan, Bayaz vaikutti kuitenkin hermostuneelta. Tästä johtuen esitys ei noussut siivilleen vaan jäin kaipaamaan lisää intensiteettiä, läsnäoloa ja varmuutta.

Maura Martin oli omalla vyöhykkeellään alegriaksessa. Hieman levottoman alun jälkeen nähtiin voimaa ja varmuutta silencio-osuudessa. Letrat olivat riehakkaan aurinkoisia. Myös Martinin käsien käyttö on kaunista katseltavaa. Etenkin hitaimmissa osioissa Maura on todella vangitseva esiintyjä. Koputuksissa sen sijaan oli Bayazin tavoin rytmistä epävarmuutta. Ehkä ei tarvitsisi tehdä kovin monimutkaisia kuvioita nopeasti vaan yksinkertaista melodisesti ja varmasti?

Illan juonsi tuttuun tapaan **Sinikka Vainio**. Tänä vuonna paikalla oli myös tulkki espanjalaista yleisöä varten. Sujuvasanainen **Anna-Mari Raaska** olisi mielestäni voinut saman

tien juontaa koko illan. Vaikka muuten valloittava persoona onkin, Vainio on vuodesta toiseen mumissut yleisön edessä ja unohtellut nimiä. Tällainen juontotyyli on mielestäni esiintyjä kohtaan epäkunnioittavaa.

Syntejä ja saunomista

Helsinkiläisten jälkeen turkulainen tanssiryhmä Takoyat esitti taranton nimeltä Kateus. Ryhmä oli minulle uusi tuttavuus. Taranto oli osa **Piia Kuivalaisen** koreografoimaa teosta Seitsemän kuolemansyntiä. Neljä tanssijaa huiveineen ahdistivat ja uhkailivat liian onnellista soolotanssijaa. Tanssijoina ryhmällä on kuitenkin vielä harjoiteltavaa. Compaksessa pysyttiin hyvin, mutta juurevuus ja melodisuus jäivät puuttumaan. Koreografia sinänsä sisälsi kiinnostavia kohtia ja oli draamalliselta kaareltaan harkittu. Koin kokonaisuuden kuitenkin liian alleviivaavana ja ennalta-arvattavana. Kateudesta löytyisi ehkä muitakin piirteitä kuin julma yksi-ilmeinen kyräily. Myönteistä oli livebändin käyttö. Kitaristi **Mikael Lindholm** soitti oikein hyvin. Palmeron irralliset jaleo-huudot jäivät sen sijaan vähän ihmetyttämään.

Anni Hakala ja **Arja Haapakorpi** esittivät bata de colilla **Erika Alajärven** koreografian **Estrella Morenten** soleáan. Alkuasento oli visuaalisesti vaikuttava, mutta itse tanssi valitettavan vaisua. Jos esityksessä on vain kaksi tanssijaa, pitäisi mielestäni pyrkiä tekemään liikkeet joko täysin symmetrisesti tai sitten jotenkin korostaa eroavaisuuksia tai tehdä eri osuuksia. Nyt ei tehty kumpaakaan. Myös hyvin erilaiset hameet kiinnittivät huomion, vaikka onkin ymmärrettävää, ettei samanlaisia löydy. Molemmat ovat herkkiä tanssijoita, mutta tanssitekniikkaa ja ilmaisua on vielä vahvistettava.

Viimeisenä mutta ei vähäisimpänä nähtiin katkelmia tamperelaisen Kirmaus-ryhmän omaperäisestä Morsiussauna-esityksestä, joka oli palkittu Naisteatterifestivaaleilla kesäkuussa (ks. erillinen artikkeli). Setissä oli mm. siguiiriyasta ja saunabuleriasta, joka tarjosi hyvät naurut. Katkelmien perusteella sanoisin, että Morsiussauna on hienosti ohjattu, draamallisesti kiinnostava ja kuitenkin tasoltaan vaihteleva teos. Karjalaista kansanrunoutta ja -laulua oli

sekoitettu saunaperinteeseen, flamencotanssiin ja -rytmeihin. Mietin kuitenkin sitä, miten flamenco istuu tähän. Mitkä ovat perustelut flamencon käytölle? Samoja hauskoja taputus- ja vihtarytmikikkoja olisi voinut käyttää ilman flamencoakin eivätkä kenenkään koputukset oikein istuneet compakseen. Tavalliselle teatteriyleisölle flamenco on ehkä vielä vähän eksoottista, mutta flamencoyleisö katsoo flamenco (vaikkakin vain osana teosta) eri tavalla. Hauska ja rohkea pala kuitenkin.

”Väliajalla” saimme ihmetellä (tai pakoilla) Telakalla samaan aikaan käynnissä ollutta performanssifestivaalia. Yhdyn espanjalaisiin festarivieraisiimme: ”Esto que es? Un poco raro...” Pian meidät pelasti kuitenkin turkulainen Los del Aura, joka soitti mukavasti popahtavaa flamenco: tangosta, rumbaa ja sevillanas-ta. Tanssijana alegriaksessa nähtiin **Jaana Ratia**. Laulaja **Satu Repo** oli positiivinen tuttavuus hienolla espanjan ääntämisellään. Laulajan ääni oli vielä kuitenkin enemmän pop kuin flamenco, mutta se sopi hyvin Telakan myöhäisiltaan. Molemmat kitaristit olivat vakuuttavia, mieleen jäi cover-versio Ojos de Brujon bilekipaleesta Ventilador Rumba 80. Hyvä veto! Coverissa ei kuitenkaan mielestäni kannata toistaa jaleoita ihan just jetsulleen niin kuin levyllä vaan hakea jotain omaa - huudella vaikkapa suomeksi tai turuksi!

Sanna Lehtinen



Ailin Bayaz

Keskiviikko

Keskiviikkona Tampereen Teatterissa nähtiin Helsingin Flamencofestivaalilla ensi-iltansa saanut Kromosomi 47 Flamenco!, jonka koreografias- ta vastaavat **Katja Lundén** ja **Anja Loikala**, ohjauksesta Kari Heiskanen. Lavalla nähtiin festivaalin suurin tanssijajoukko, 23 tanssijaa. Musiikista vastasivat tuttuun tapaan **Pedro Llamas**, **Jesús Flores**, **Karo Sampela** sekä **Rauli Rantanen**. (Ks. teoksen arvostelu Letra 1/07)

Torstai

Torstaina Teatterilla nähtiin **Ángel Rojasin** sooloteos Poemas que bailan Roni Martinin musiikkiin (ks. arvostelu Letra 2/07) sekä **Ramón Maronierin** kokoama Encontrando Ganivet.

Perjantai

Laulun aarrearkku Lebrijasta

José Valencia, laulu; Miguel Iglesias, kitara. Tampereen Teatteri 27.7.2007.

Lebrijasta tuleva laulaja, myös Jose-lito de Lebrijana tunnettu José Valencia tarjosi Tampereen Teatterissa vajaalle salilliselle energisen illan kotiseutunsa lauluja ja nykyään harmittavan harvoin nähtävää raikkaan perinteistä ja voimakasta flamenco.

Tämä kolmekymppinen laulaja on kotoisin Sevillan provinssiin kuuluvasta Lebrijasta. Kylä on kuitenkin lähempänä Jereziä, mikä kuuluu **José Valencian** laulussa, joka on voimakasta, jopa raakaa. Valencia laulaa läpi koko konsertin antaumuksella ja täysillä. Jopa niin täysillä, että väliin kaipaisi pientä rauhoittumista; puolitoistatuntinen konsertti hengästyt- tää katsojankin. Väkisinkin huomaa, että tämä mies on laulanut paljon tanssille. Voima ei kuitenkaan tässä tapauksessa tarkoita holtittomuutta. Valencia todella hallitsee letransa, ja ne eivät ole ihan niitä tavallisimpia. Erityisesti soleássa hänen syvä tuntemuksensa tuli esille laulajan tarjo- tessa kuulijoilleen mielenkiintoisen

matkan yhä harvinaistempien tyyli- en pariin. Konsertin jälkeen Valenc- iaa säestänyt **Miguel Iglesias** paljasti, ettei hänkään ollut ennen kuullut kaikkia Valencian laulamia retroja!

Valencian ja Iglesiasin yhteistyötä on nautinto seurata. Tai ehkä pitäi- si sanoa yhdessäoloa, sillä Valencian sanat konsertin alussa osoittautuivat todeksi hänen ilmoittaessaan, ettei koe olevansa lavalla töissä vaan naut- timassa laulamisesta. Miehet todella saavat teatteriin tunnun pienestä ta- kahuneesta, hetkessä olemisesta ja improvisaatiosta.

Valencia aloitti konsertin vah- vasti malagueñalla ja abandolaolla. Mutta vasta monipuolisen soleán jälkeen lauletussa siguiiriyassa hänen äänensä voima pääsi täysin oikeuk- siinsa. Cantíñasten leikittelevä alku tarjosi hieman maistiais-ia Iglesia- sin taidokkaasta soitosta aavistuk- sen pidemmällä soolo-osuudellaan, muissa kappaleissa kitara pysyi selkeästi taka-alalla. Näin tasokas-

ta kitaraa olisi kuunnellut soolona enemmänkin, mutta tämä oli sel- keästi laulukonsertti. Laulun säestys toimi niin hyvin, ettei sitä tahtonut huomata, se täytti paikkansa laulua tukien, briljeeraamatta ja turhaa huomiota viemättä. Iglesias on ha- luttu tanssin ja laulun säestäjä – enkä ihmettele yhtään. Tilan antaminen, kuunteleva herkkyyks ja kunnioitus kuuluvat ja näkyvät. En voi olla hy- myilemättä, kun huomaan kitaristin kysyvän laulajalta luvan joka kerran falsetaa aloittaessaan.

Yleensä konsettien lopetukseksi varattu bulería – nyt maukas, hitaan keinuva Lebrijan tyyliin – esitettiin jo toiseksi viimeisenä. Viimeisen kappaleen paikka oli varattu ilman säestystä esitettävälle martinelle. Sopiva lopetus voimakkaalle ja ener- giselle, mutta muodoltaan yksin- kertaiselle laulukonsertille, jollaisia toivoisi näkevänsä useammin myös Suomessa.

Maija Lepistö



José Valencia ja Miguel Iglesias
laulukonsertin jälkeen,
kuva Auli Kaartinen

Lauantai

Sielun vaatteet

Almarío. Koreografia ja tanssi: Rocío Molina, kitara: Francisco Cruz, Juan Requena; laulu: Antonio Campos, José Valencia, palmas: Guadalupe Torres, La Popi, perkussiot: Sergio Martínez. Tampereen Teatteri 28.7.2007.

“Almarío” on kaappi (esp. armario), jonne sielu (esp. alma) ripustetaan. Tästä sielun vaatekaapista Rocío Molina hakee teoksessaan vaateen toisensa jälkeen, pukien jokaisen vaateen mukana päälleen uuden tunnetilan, uuden aikakauden.

Mielessäni pyörii vaikeasti suomennettava sana “dominio”. En löydä toista, joka yhtä hyvin kuvaisi **Rocío Molinan** tanssia. Tämä nuori nainen – 22-vuotiaana lapsenkasvoinen tyttö vielä – tuntuu pystyvän mihin vain. Aivan kuin tekniikkaa ei olisikaan, kuin tanssi soljuisi suoraan ajatuksista. Puolitoistatuntinen koko ajan lavalla, mukaanlukien teokseen kuuluvat vaatteiden vaihdot, siirtymiset tyyli-ilajista ja tunnetilasta toiseen, ei näytä saavan tanssijaa edes hengästyneeseen. Taidokkaasti eri aikakausien ilmiöitä ja tanssijoita imitoiden Molina loihtii lavalle erinäköisiä hetkiä, jotka vaihtuvat vaatteiden myötä.

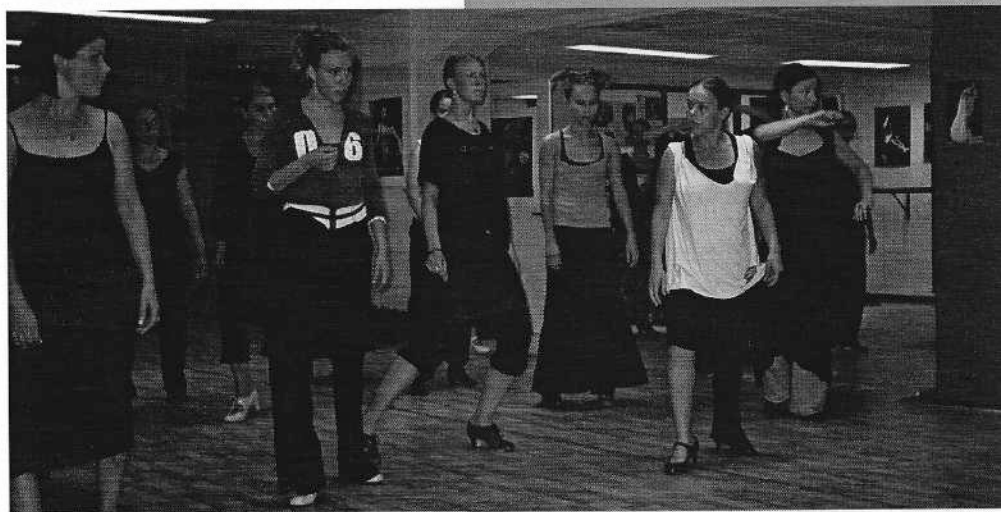
Tanssiin ja eleisiin on upotettu symboliikkaa, joka jäi tosin monessa kohtaa harmillisesti piiloon käsiohjelman puuttuessa. Molina esittelee kuvia, välähdyksiä menneestä. Alun nahkaminihameessa ja hiukset auki tanssittu taranto on Molinan mukaan kunnianosoitus **Fernanda Romerolle**, bata de colassa ja sormisymbaalien säestämänä tanssittu siguriya taas muistuttaa **Pilar Lópezista**. Molinan huumorintajusta ja komediennnen taidoista on todisteena hilpeä garrotín, jonka alussa palmerat puokevat hänen päälleen housut ja jonka musiikki tulee nauhalta kaukaa menneisyydestä **Carlos Monto-yan** kitarasta. Arvokkaan ja ilmavan bamberan kautta siirrytään intensiiviseen buleriaan, jossa Molina pääsee näyttämään impulsiivisempaa puoltaan. Rytmikka on herkullista neljän palmeron ja tanssijan voimin. Lopussa, kuin myöntääkseen vaattei-

den olevan vain kuori, Molina tanssii yllään vain trikoinen harjoitusasu. Muotoja, eleitä, symboliikkaa ja abstraktiota.

Molinan tanssi kehittyy jatkuvasti ja huimaa vaihtia. Hänen tanssitekniikkansa on tasolla, jonne vain harvat yltävät. Ilmaisussaan Molina on viehättävästi oma itsensä saaden kaiken näyttämään luonnolliselta ja helpolta. Hän näyttää olevan kuin kotonaan myös harvinaisia tyyli-ilajeja tanssiessaan ja tuoden tanssiinsa kunkin palon parhaiden taitajien elementtejä. Silti mikään ei näytä kopioidulta, vaan kaikessa näkyy Molinan omintakeinen leima.

Teoksen musiikki ja ohjaus toimivat moitteettomasti, vaikka Molina onkin oikeutetusti illan tähti ja vie huomion miltei koko ajan. Erityisesti nautin **José Valencian** laulusta, joka hetkittäin räjähtää kaiken yli. Kaksi kitaraa, perkussiot ja palmas, yksinkertaista ja kaunistä säestystä henkeäsalpaavalle tanssille.

Maija Lepistö



*Rocío Molina kiittää tamperelaisyleisöä, kuva Auli Kaartinen.
Tunnelmia Roción kursseilta, kuvat Sinikka Vainio.*

Tunnelmia Kuopiosta



Kuopio tanssii ja soi

Voz en grito (seguirilla). Koreografia, tanssi: Manuel Liñan, kitara: Arcadio Marin, Antonia Jimenez, laulu: Leo Triviño, palmas: Ana Romero, La Tacha, perkussiot: Karo Sampela, valot: David Pérez

Cuéntame Lluvia (Kerro minulle sade). Koreografia: Kaari Martin, musiikin sävellys ja runot: Roni Martin, flamencolauluusuksien sävellys: Rafael Jiménez "Falo", ohjaus ja käsikirjoitus: Kaari ja Roni Martin, alkuperäismaalaukset: Richard Kautto, lavastus, valosuunnittelu ja projisoinnit: Jukka Huitila, puvustus: Karoliina Koiso-Anttila, Tiina Pollari, tanssijat: Beata Alving, Katja Lundén, Kaari Martin, musikit: Leo Triviño, Arcadio Marin, Ramón Maronier, Kaari Martin, Roni Martin, Henrik Perelló, Rauli Rantanen, Karo Sampela, Pablo Suárez

Madame soledad (soleá). Koreografia ja tanssi: Manuel Liñan, musiikki: Arcadio Marin, Antonia Jimenez, laulun säkeistöjen sovitus: Falo, teksti: Fernando Calleja, Elisa Aguilar. Kuopion musiikkikeskus 14.6.2007

Istun lähes täydessä Kuopion musiikkikeskuksen salissa. Tunnelma on suorastaan outo. Ei siksi, että tunnelmassa mitään vikaa olisi. Huomaan vain, että ympärilläni ei ole kahta rouvaa lukuun ottamatta ainuttakaan tuttua aficionadoa, ei ensimmäistäkään. Eipä silti, että tuntisin kaikki "flamencot", mutta silti tunnen oloni yksinäiseksi. Tilanteelle on toki selitys. Kuopion avauskonserttipäivä on torstai, ja sama konsertti esitettäisiin seuraavana päivänä. Silloin kaupunkiin tulisivat myös flamencokurssilaiset ja muut lajiin vihkiytyneet.

Odotukseni olivat korkealla. **Manuel Liñan** on esiintynyt Suomessa useaan kertaan. Hänen flamencokurssinsa Tampereella olivat erinomaisia tunnelmaltaan. Herra ei ole pelkästään loistava tanssija, vaan myös erittäin taitava pedagogi. Myös **Compañía Kaari Martinin** Kerro minulle sade oli mielenkiintoista nähdä uudelleen elävän bändin kera. Myös tanssijoiden kokoonpano on muuttunut **Katja Lundén** liittyttyä tanssijoihin.

Juuri ennen konsertin alkua Kuopio tanssi ja soi -tapahtuman taiteellinen johtaja **Jorma Uotinen** toivotti yleisön tervetulleeksi sekä ilmoitti asian, joka sai ainakin minun sydämeni hetkeksi pysähtymään. Hän kertoi, että ennakkotiedoista poiketen laulaja **Falo** oli estynyt tulemasta paikalle, ja hänen sijastaan konsertissa lauloi **Leo Triviño**. Minua alkoi jännittää...

Illan avasi Manuel Liñanin Voz en grito -seguirilla. Muusikot tukivat Liñanin tanssia hienosti. Kukas siellä istuikaan keskellä lavaa soittamassa uduaan, ellei Suomen lahja maailman flamencoille: Karo Sampela. Herkistyin heti! Liñan ja Sampela kävivät dialogiaan taitavasti ja mielenkiintoisesti. Sampela on kehittynyt niin taitavaksi perkussionistiksi, ettei kukaan varmasti voi epäillä hänen taitojaan, vaikkei hän olekaan syntynyt flamencoperkussiot käsissään. Olen varma, että Karo tullaan näkemään enenevässä määrin espanjalaisten nimiflamencojen riveissä.

Muutenkin on aina nautinnollisempaa katsoa esitystä, jossa koko

Vier. sivulla Kerro minulle sade, vasemmalta Kaari Martin, Beata Alving ja Katja Lundén. Oik. Manuel Liñán teoksessa *Madame Soledad*. Alh. Katja Lundén teoksessa *Kerro minulle sade*. Kuvat Kuopio tanssii ja soi / Petri Laitinen.

ryhmä on mukana siten, että muusikkoryhmä on osana esitystä. Muusikot vaihtoivat asemiaan, eivätkä vain istuneet lavan takana säestämässä. Liñánin tanssia ja tyyliä voi vain ihastella ja hämmästellä. Teos toimi alusta asti.

Madame soledad -soleá oli mielenkiintoinen. Musisoinnin ja tanssin lisäksi teoksessa kuultiin ääninauhalta tekstejä, jotka toivat tarinaan uudenlaista intensiteettiä. Ainoa hirvitys teosten aikana oli monitorointi, joka näytti ja kuulosti siltä, että palmas-neitojen päät räjähtävät minä hetkenä hyvänsä silkasta monitorien voimakkaasta äänivallasta. Sama ongelma näytti olevan "Kerro minulle sade" -teoksessa. Herrasväki Martin oli löytänyt esitykseensä uutta syvyyttä. Teos oli muuttunut matkan varrella kypsempään suuntaan, mikä tietenkin on täysin luonnollista, kun teosta esitetään useasti vaihtuvalla kokoonpanolla. Katja Lundénin *soleá bata de cola -hameella* oli raikas ja intensiivinen. Falon puuttuminen ei näyttänyt olevan ongelma. Leo Triviño oli omaksunut lauluosuuDET hienosti uskomattoman lyhyellä varoitusaajalla. Ainoa nurina, joka yleisön seasta toistuvasti kuului konsertin jälkeen, oli toteamus, että konsertti oli liian pitkä. Moni olisi toivonut näkevänsä Manuel Liñánin esitykset omana kokonaisuutenaan ja Compañía Kaari Martinin omana iltanaan. Näin olivat kuitenkin Kuopion päättäjät halunneet illan toteuttaa. Allekirjoittanut ei valita. En tylsistynyt hetkeksikään.

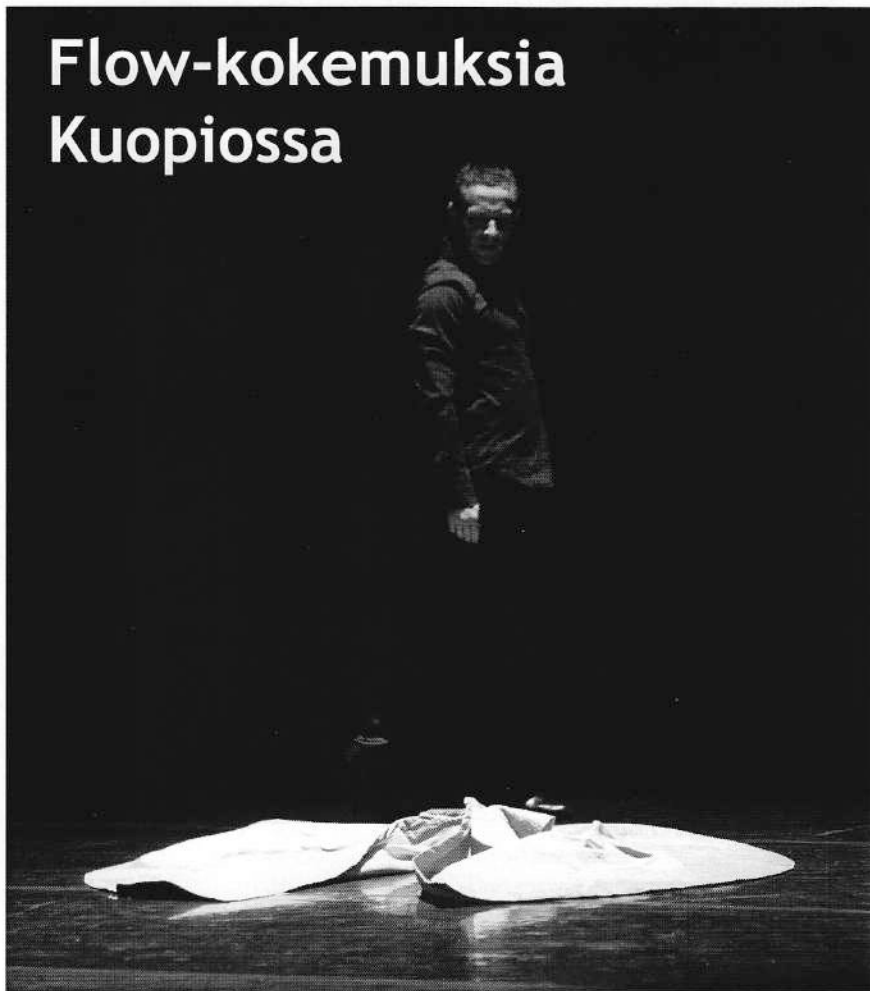
Ilta oli nautinnollinen, ja jälleen kerran teatterilta poistui yksi ihminen, joka muisti jälleen, miksi rakastaa flamencoä niin kovasti, että se jaksaa kiinnostaa vuodesta toiseen, aina vaan.

Anne Riikola



Flow-kokemuksia Kuopiossa

Manuel Liñán esiintyi myös festivaalin Karelia-gaalassa, kuva Kuopio tanssii ja soi / Petri Laitinen.



Manuel Liñánin kurssi Kuopio tanssii ja soi -festivaaleilla 16.-20.6.2007

Jännitys kihelmöi vatsassa, kun lähdin Kuopioon **Manuel Liñánin** kurssille. Osittain se johtui siitä, että pelkäsin, miten ehdin aamujunalla ajoissa tunnille, mutta suurimmalta osin se oli positiivista odotusta huipputason opetuksesta. Tämä oli vasta toinen espanjalaisen pitämä tiiviskurssi, jolla olen ollut, joten jännitin myös, miten siellä pärjään muiden mukana. On myös pelottavampi ajatus mokailla espanjalaisen gurun kuin tutun opettajan tunneilla. Mutta kaikesta huolimatta kannatti pistää itsensä likoon, sillä Manuelin kurssi ylitti odotukset. Vaikka ensimmäisen päivän jälkeen oli hieman epätoivoinen olo, seuraavat päivät sujuivat paremmin, ja kurssin loppua kohti tuntui, että pystyi ylitämään itsensä ja saavuttamaan jopa flow-kokemuksia – tunnetiloja tekemisen hurmiosta. Eläytymistä auttoi paljon myös **Ramón Maronierin** kitarasäestys, mistä harvemmin saa harrastajana nauttia.

Kurssi oli jatkotason kurssi, joka koostui kahden tunnin tree-neistä viiden päivän ajan. Kelloa ei

kyllä ehtinyt katsoa ennen tauon tai tunnin loppua, niin intensiivisesti sitä keskittyi opetukseen. Muuta vaihtoehtoa ei tosin edes annettu. Tunneilla ei seisoskeltu, vaan joka minuutti oli täyttä treeniä – ensin koputuksia, sitten markkeerauksia ja lopuksi koreografiaa. Ehkä ammattilaisista koostuvan eturivistön vuoksi kurssin taso tuntui aika korkealta, mutta osittain juuri tämän ansiosta oma keskittyminen ja oppiminen olivat huipussaan, kun sai harjoitella oman taitotason ylärajoilla ja sen ylikin. Sen sijaan en tiedä, miten ammattilaiset kurssin kokivat ja ehtivätkö he välillä kyllästyä asioiden kertaamiseen. Toisaalta uskon, että heille riitti haasteita pienempien yksityiskohtien ja vivahteiden omaksumisessa.

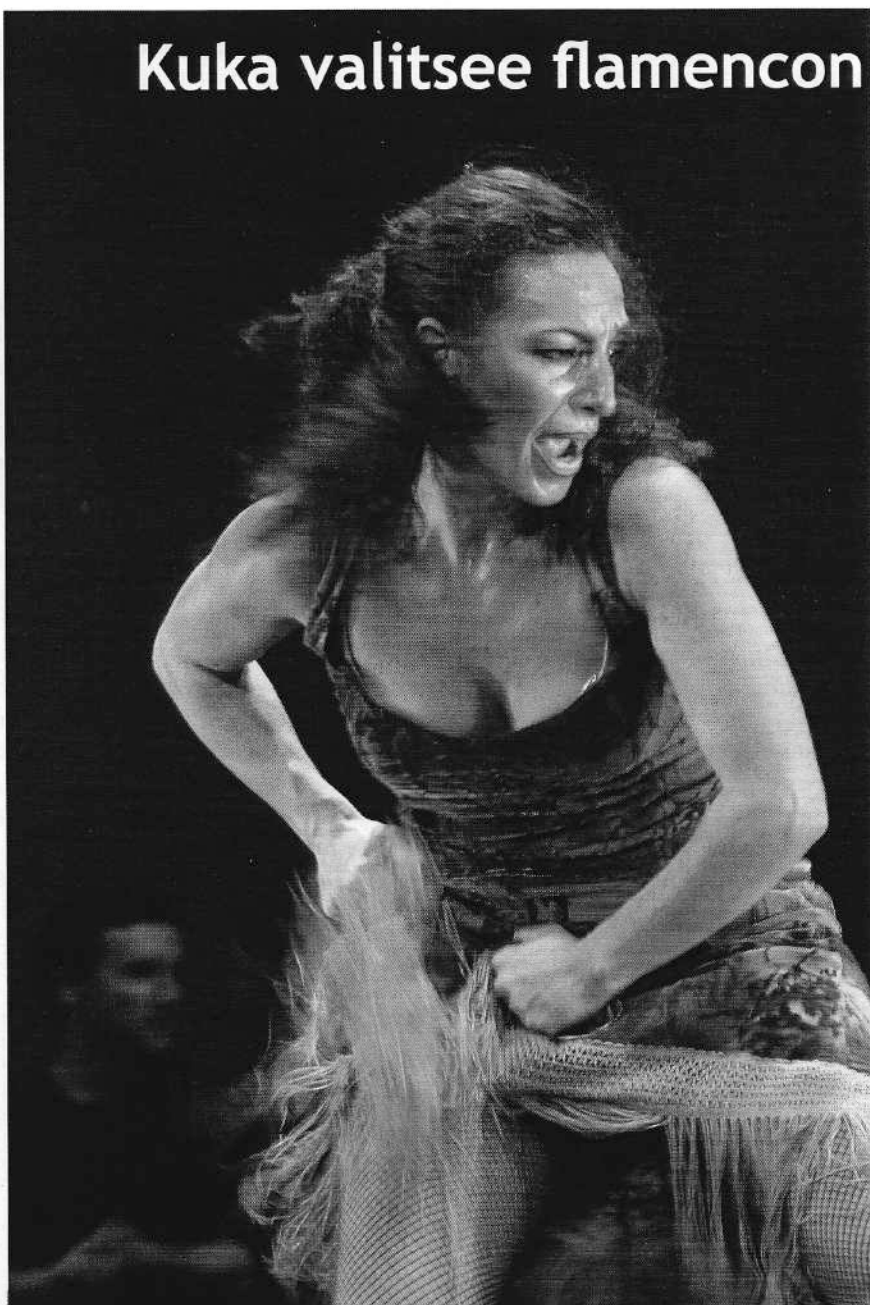
Manuel oli kärsivällinen ja innostava pedagogi. Koputus- ja markkeeraussarjat olivat mielekkäitä ja tuntuivat varsinaiselta tanssilta eivätkä pelkiltä tekniikkaharjoituksilta. Koreografia (tangos) oli mielestäni melko vaikea ajoitusten ja uudenlaisten koputusten vuoksi, mutta taitavampien imussa oli helpompaa pysyä mukana. Manuel ei paljoa

selitellyt tai analysoinut liikkeitä, vaan luotti siihen, että tekemällä ja mallista katsomalla oppii. Hän saattoikin toistaa uuden sarjan ensin itse vaikka seitsemän kertaa ennen kuin aloimme sitä harjoitella. Ja jos meni pieleen, hän näytti oikeaa mallia uudestaan sen sijaan, että olisi taker- tunut virheisiin.

Parhaiten jäi mieleen omituinen neuvo: ”Ajatelkaa nopeammin!” Huvittavaa kyllä tämä yleensä tehoi, mikä johtui ehkä siitä olemuksesta, jolla neuvo sanottiin enemmänkin kuin itse neuvosta. Itseäni liika ajattelemisen lähinnä vain häiritsi ja pyrinkin tyhjentämään mieleni kaikilta ylimääräisiltä ajatuksilta ja antaa vartalon viedä. Yritin siirtää sarjoja lihasmuistiin pieninä paloina ja sitten keskittyä vain ajattelemaan jotain vihjettä, mikä avaisi seuraavan palasen lihasmuistissa. Oli sääli, että oma keskittyminen meni välillä vain oikeiden askelten ja ajoitusten opetelemiseen eikä vartalon aksentteihin ja käsiin voinut riittävästi paneutua. Manuelin vartalonkäyttö oli nimit- täin aivan mahtavaa ja oli mielen- kiintoista nähdä, miten hän käytti miestanssijana paljon lantiotia ja ran- teita kuitenkin näyttämättä oudolta tai naiselliselta. Markkeeraussarjaa olikin aivan ihana tehdä, kun siinä pystyi keskittymään paremmin var- talon käyttöön ja aksentteihin.

Omalla esikuvallaan ja olemuk- sellaan Manuel innosti tanssimaan eläytyen ja siitä nauttien. Välillä hän hyppi tasajalkaa ja huusi, että tehkää suuremmin tai suuremmalla intensi- teetillä, jotta saisi meistä enemmän irti. Kun siitä innostuneena seu- raavana päivänä teki liikkeitä suu- remmin, hän vaatikin pienempää liikettä. Kun hän näytti esimerkkiä, sai vain ihailla, kuinka pienikin liike voi näyttää niin vahvalta ja inten- siiviseltä. Kurssilla vain vahvistui se tunne, että flamenco on uskomatto- man vaikea ja upea laji. Vaikka omaa oppimistaan on vaikea arvioida, tuntui että tiiviskurssilla oppi paljon ja sai uutta mielekkyyttä harjoitte- luun. Pienistä epätoivon hetkistä huolimatta halu oppia ja kehittyä vahvistui roimasti.

Kuka valitsee flamencon kuningattaren?



Compañía Maria Serrano: Flamenco meets Balkan Gypsy Music. Ohjaus Maria Serrano, idea ja käsikirjoitus Siegfried Kögel, koreografia Maria Serrano ja Dolores Castillo, tanssijat Maria Serrano, Javier Sanchez, Dolores Castillo, Csaba Solti, muusikot Inmaculada Rivero "La Carbonera" (laulu), Quisco de Alcalá (laulu), Rafael Montilla Recio (kitara), José Maria Gago (piano), Pablo Pradas (basso), Andrej Vujić (perkussiot), Kálmán Balogh (cimbalom), Gusztáv Balogh (laulu, kitara), Peter Bede (saksofoni), Zoltán Lantos (viulu). Kaustinen-sali 15.7.

Yhä uudestaan ja uudestaan hehkutetaan ansioituneita flamencoja kuninkaallisiksi. Välillä joku julistetaan flamencokitaran kuninkaaksi, joku hänen manttelinperijäkseen, välillä flamencolaulun kuningatar on rouva X ja välillä rouva Y. Yksi, jota on mediassa hehkutettu flamencotanssin kuningattareksi, on sevillalainen Maria Serrano.

Maria Serrano on tullut tunnetuksi erityisesti fuusioproduktionsa kautta. Viime vuosina hänen ryhmänsä on tehnyt kolme erilaista esitystä, jossa flamenco kohtaa muita musiikki- ja tanssilajeja: FlamenTango, April Jazzissakin muutamia vuosia sitten vieraillut Ritmo Flamenco-Cubano sekä uusimpana produktiona Flamenco meets gypsy

music. Näistä viimeiseksi mainittu nähtiin tänä kesänä Kaustisen kansanmusiikkifestivaalilla.

Flamenco meets gypsy music syntyi tämän vuoden Budapestin kevätfestivaalille, jossa Serrano ryhmineen on vieraillut monta kertaa. Tällä kertaa festivaalin teemana oli unkarilainen musiikki, joten Serrano päätti pyytää yhteistyökumppanikseen unkarilaisen cimbalom-virtuoosin **Kálmán Baloghin**. Baloghin kanssa hän oli tehnyt töitä jo aiemmin projektissa Magneten, jossa oli mukana mustalaisia eri Euroopan maista.

Flamenco meets gypsy music oli sikäli hyvä valinta Kaustiselle, että yleisössä löytyi varmasti myös unkarilaisesta musiikista kiinnostuneita. Esimerkiksi legendaarinen Kaustiskävijä, toimittaja-muusikko **Andrew Cronshaw** hehkutti Baloghia ylivoimaisena cimbalomin taiturina, "he's simply the best". Valitettavasti esitys oli kuitenkin flamencon suuntaan painottunut eikä Baloghille ja unkarilaisille muusikoille annettu tarpeeksi tilaa. Esitystä myös myytiin lähes täysin flamencon eikä niinkään unkarilaisten nimellä, vaikka nimenomaan tätä yleisöä olisi varmasti kiinnostanut näiden musiikkilajien tasavertainen kohtaaminen.

Omat ennakko-odotukset eivät olleet kovin korkealla. Pelkästään se, että ryhmän ohjelmistossa on vain fuusioteoksia, saa minut oletamaan, ettei fuusioissa ehditä mennä kovinkaan syvälle. Musiikki oli kuitenkin positiivinen yllätys, lavalla tapahtui aitoja kohtaamisia ja monet asiat toimivat hyvin. Erityisesti laulu oli ilahduttavaa: flamencolaulajat ja



Kalman Balogh

unkarilainen laulaja mm. lauloivat fandangoa ja solea por buleriasta vuorotellen oman musiikkikulttuurinsa letroilla. Jopa unkarilaisen laulajan elekieli muistutti flamencosta!

Kálmán Balogh sanoi lehdistötilaisuudessa, että flamencokitaristi on hänelle kaikkein tärkein tässä kokoonpanossa. Hänen yhteistyönsä kitaristi **Rafael Montilla Recion** kanssa olikin ilahduttavaa katsottavaa. Tässä oli ilmiselvästi myös jam session -meininkiä.

Muusikkorivistöä vaivasi kuitenkin melkoinen mahtipontisuus. Pienemmällä porukalla olisi saanut hienoimpia sävyjä esille, nyt useimmat kappaleet oli täyteen ahdattu ja jättivät hiukan meluisan jälkimaun. Muusikkoja oli yhteensä peräti kymmenen, joista flamencoja oli kuusi: kitaristi, basisti, kaksi laulajaa, perkussionisti ja pianisti. Ainakin basistin ja pianistin olisi voinut hyvin jättää pois, vaikka erityisesti pianisti **José Maria Gago** olikin sympaattinen tuttavuus, joka Jerezin poikana

luonnollisesti veti illan parhaimmat patait. Hyvin olisi pärjätty myös yhdellä ainoalla laulajalla, joskin **Inmaculada Rivero** "La Carbonera" ja etenkin **Quisco de Alcalá** lauloivat hienosti. Perkussionisti **Andrej Vujicic** oli myös mielenkiintoinen tuttavuus, serbialainen soittaja, joka nykyään toimii Sevillassa useissa kokoonpanoissa.

Unkarilaisia muusikkoja oli mukana neljä. Maestro Kálmán Balogh osoitti odotetusti olevansa soittimensa mestari, joskin hänen soittonsa olisi mielellään kuullut paljon enemmänkin. Laulaja **Gusztáv Balogh** hoiti tonttinsa loistavasti kuten myös saksofonisti **Peter Bede**, joka on Budapestin jazzkorkeakoulun johtaja. Omaperäisimmästä ja koskettavimmasta suorituksesta vastasi kuitenkin viulisti **Zoltán Lantos**. Tämä monipuolinen mies on soittanut paljon mm. intialaista musiikkia, mikä kuului selvästi hänen soitossaan. Unkarilaisista hän tuntui olevan eniten avoin flamencon

suuntaan, hän ja Balogh olivat unkarilaisista ainoat, jotka tapailivat palmaksia flamencokappaleissa.

Musiikissa oli siis mahdollisuudet hedelmällisiin kohtaamisiin, ja ilta olisikin ollut huomattavasti parempi ilman tanssia. Flamencon lisäksi esitykseen oli tungettu myös unkarilaisista tanssia. Unkarin Kansallisbaletissa tanssivat **Dolores Castillo** ja **Csaba Solti** esittivät sekä unkarilaista mustalaistanssia että enemmän baletin suuntaan menevää materiaalia nostoineen ja huimine piruettisarjoi-neen. Tanssijoiden taidoista ei tässä ollut epäilystäkään, mutta taidoista ei sinänsä ole paljon hyötyä, jos kokonaisuutta vaivaa huono maku.

Maria Serrano on toki hyvä tanssija, jolla riittää vartalossa voimaa ja jolla on erinomainen jalkatekniikka. Jalkatekniikkaa voisi toisaalta käyttää parempaankin kuin koputtamiseen koko ajan räysillä niin nopeasti kuin pystyy. Toisaalta olemme Suomessa hemmoteltuja näkemään niinkin musikaalisia koputtajia kuten **An-**



drés Marín tai **Manuel Liñán**, Serranon rytmit olivat näihin verrattuna toivottoman tylsiä. Tulipa mieleen Marínin sanat Bailaores-elokuvassa (ks. Letra 2/07): ”Vahva jalkatyö ei tarkoita hyvää tanssimista. Se tarkoittaa vain enemmän meteliä.”

Serranon parina tanssinut **Javier Sanchez** sen sijaan ei ollut tanssijana läheskään sitä tasoa, mitä tällaiselta esitykseltä odottaisi. Häntä vaivasivat oudon flegmaattiset ja voimattomat liikkeet, joskin vankka klassinen koulutus näkyi pirueteissa ja vartalonhallinnassa.

Kaikki neljä tanssijaa kohtasivat erinäisissä jaksoissa, joista jotkut toimivat paremmin, jotkut huonommin. Jos yrittää saada balettitanssijan tanssimaan flamenco, se tuskin näyttää hyvältä. Jotkut kohdat olivat kuitenkin toimivia, etenkin farruca, jossa kumpikin mies esitteli miehisyyttään oman tanssikulttuurinsa tavoin.

Tanssiosuuksissa vaivasi myös asia, josta on jälleen kerran janku-

tettava – flamenco ei ole paritanssia! Paritanssin sekoittaminen flamenco-oon ei mielestäni tuo siihen mitään lisää, päinvastoin se vie flamencolta voimaa. Lisäksi ainakin minua vaivasi flamenco-osuuksissa päälle liimattu seksikkyyys vaatteineen kaikineen. Mielestäni flamenconaisen seksikkyyks tulee hehkuna sisältäpäin. Jos siguiiriyä halutaan tanssia paljettimekossa, jossa on spagettiolkaimet, kannattaisi ainakin olla jatkuvasti nostamatta hametta vesirajaan asti.

Kaustisen kansantaiteenkeskuksen kallioon rakennettu sali luo konsertille ainutlaatuiset puitteet ja sopii hyvin tällaiseen esitykseen. Toivottavasti sinne saataisiin myös jatkossa flamencoesityksiä.

Tove Djupsjöbacka

Esityksen parhaat palat on nähtävissä netissä: www.youtube.com/promoarte



Baskimaan tuulia



Kaustisella vieraili tänä vuonna toinenkin espanjalainen tanssiryhmä, nimittäin Kresala Euskal Dantza Taldea Baskimaalta. Kresalan perusti vuonna 1968 koreografi **Gene Yurre**, joka halusi kehittää baskien perintetansseja uuteen suuntaan. Tanssit ovat olleet Baskimaalla perinteisesti tärkeitä – Baskimaan ollessa ainai- sessa puristuksessa muiden maiden välillä tanssi on baskilaisille ollut yksi keino ilmaista tunteitaan.

Kresalan jäsenet ovat varsin nuoria, mutta tanssiryhmän esitys oli ammattitaitoinen ja erittäin siistitty, liikkeet todella hiottuja ja ajoitus erittäin tarkkaa. Loppuvaikutelma tuntui kuitenkin turhan siistityltä. Kansantanssit esitettiin erittäin baletinomaisella tyyllillä, mukana baletista tuttuja jalkojen ojennuksia, käsiliikkeitä ja hyppyjä. Musiikki- yhtyeessä soitettiin huiluja, haitaria ja rumpuja. Sävelet olivat melankolisia ja rytmiltään melko yksinkertaisia, kolme- tai nelijakoisia sävelmiä. Monissa tansseissa miehet ja naiset tanssivat erikseen, esimerkiksi miekatanssi oli miesten esittämä. Erikoi- sen mieleenpainuva oli suurten ja pienten kaarien tanssi, jossa tanssitiin erilaisten kaarien kera. Miesten tanssissa käytettiin suuria puukaaria, joita myös lyötiin sotaisesti toisi- aan vasten. Naisten tanssi muistutti enemmän puutarhakutsuja viherkas- vikaarineen...

TD

Wanha suola janottaa



Paco Peña Flamenco Dance Company: A compas! Paco Peña, Paco Arriaga, Rafael Montilla, kitara; Miguel Ortega, Inmaculada Rivero, laulu; Nacho López, perkussiot; Ángel Muñoz, Ramón Martínez, Charo Espino, tanssi. Jyväskylän Paviljonki 15.7.

Paco Peña tulee Jyväskylän Kesään! Ensimmäinen ajatus: soittaako hän todellakin vielä? Toinen: soittaako hän hyvin? Kyseessähän on yksi flamencokitaran suurimmista nimistä, mutta ainakaan Suomessa hänestä ei ole kuultu moneen vuoteen. Ja kyllä, keikan jälkeen voi todeta: Paco soittaa edelleen, ja soittaa hyvin. Uusi levykin on juuri nauhoitettu: "Requiem flamenco – In praise of the Earth" julkaistaneen lähiaikoina.

Jyväskylän Paviljonki tuntui ensin hiukan ankealta – iso kongressisaliauditorio, jonka etulattialle on rakennettu flamencolattia ja äänen-

toisto. Täysin alaston tila, ei verhoja, ei kulkuja, ei mitään. Tilan ankeuden kuitenkin unohti nopeasti, kun **Paco Peñan** ryhmä pääsi vauhtiin. Esitykseen mahtui niin perinteisiä numeroita kuten kitarasooloja ja tanssinumeroita kuin myös hiukan kokeellisempaa tavaraa. Alun alborea oli maaginen kokonaisuus, joka alkoi kepin äänestä pimeässä ja laulusta ilman mikitystä. Esityksen lopussa eri flamencorytmit kohtasivat – martinete alasimella, muhkeat tangospalmakset, buleriaskoputukset pöytää vasten ja sevillanasrytmit cajoneineen ja cañoineen, kaikki samaan aikaan! Ja sekasotku toimi, joskin se oli tietysti tarkkaan suunniteltu...

Yllättävintä Paco Peñan ryhmän esityksessä oli ilman muuta se, että esitys oli niin tanssikeskeinen. Itse olisin mielellään kuullut enemmän sitä itseään, maestron kitaransoittoa,

jota nyt esiteltiin melko nöyrästi parissa kappaleessa. Ryhmän tanssijat, Peñan itsensä valitsemia, olivat toki loistavia. Maestro ei kuitenkaan juuri välittänyt tanssia säästää vaan jätti sen suosiolla ryhmän muille kitaristeille.

Tanssijoista odotin kovasti etenkin **Ángel Muñozin** näkemistä. Mies, jonka nimi on tällä hetkellä monien huulilla, näytti kyllä laatusensa, joskin hänen kesti hiukan lämmetä. Ensimmäisen puoliajan martinete oli rytmistä virtuositeettia parhaimmillaan ja toisen puoliajan soleá oli täynnä hallittua jännitettä. Muñozin tanssi on erittäin nautittavaa katseltavaa, joskin hänen melko seesteinen ilmaisunsa ei aina kantanut keskiriville asti.

Oman sydämeni vei kuitenkin **Ramón Martínezin** pippurinen alegrías. Jos Muñoz esiintyi tyylikkäänä aikuisena miehenä, tämä mies

Paco Peña
(Francisco Peña Perez)

oli puolestaan täynnä uhoavan teinikäisen voimaa. Esitys vei mukanaan heti alusta lähtien, kun Martinez marssi täysin viileänä lavalle punaisessa kengissä, katsoi muusikoita ja pisti homman käyntiin. Martinezin tanssi on teknisesti taitavaa mutta ei kovin sliipattua. Monet liikkeet ovat melko maneerisia kuten kaksimieliset lantioliikkeet ja kengänkärjillä kävely, mutta iloisessa alegriaksessa tällaiset hassutellut sallittakoon! Muissa kappaleissa Martinez oli hiukan vaisumpi. Välillä liikekieli oli hyvinkin modernia ja tanssija heittäytyi rohkeasti **Israel Galván** -maisiin liikkeisiin, mutta välillä kokonaisuus tuntui hiukan teennäiseltä, ei läheskään niin aidolta kuin perinteinen alegrias.

Ryhmän miestanssijat siis täytivät ja ylittivät odotukset. Ainoa naistanssija sen sijaan jäi täysin riman alle. **Charo Espino** tanssi kaikissa kappaleissa täysin samalla lailla – tylsä pystyasento jäykällä yläselällä, puhtaat peruskäsiliikkeet ilman pienintäkään vaihtelua. Koko cantinas-soolosta ei löytynyt yhtään yllätyksiä – ei liikkeissä, ei rakenteessa, ei ilmaisussa, ei missään. Ihmettelin kovasti myös hänen vaatetustaan – eikö kannattaisi mieluummin antaa naistanssijalle kunnon bata de cola tai edes kaunis vaate, eikä pukea häntä outoihin mini-batoihin? Parhaimmillaan Espino oli kastanjetti-numerossa, jossa hän esiintyi Paco Peñan kanssa kahdestaan säestäen tätä kastanjetein. Vaikka konsepti tuntuikin hiukan kliseiseltä, tässä numerossa Paco Peñan taito kehittää ja tulkita melodiat mielenkiintoisesti tulivat hyvin oikeuksinsa. Hän otti yksinkertaisia flamencomelodioita (mm. zorongo ja bulerias de Cadiz) sieltä täältä ja kehitteli niitä mielensä mukaan.

Illan mieleenpainuvuin numero oli kuitenkin nimeltään Suite, Guitarra y Baile eli neljä kappaletta kitaralle ja tanssille. Ensin kumpikin miestanssija esiintyi yksin Paco Peñan kanssa, lopuksi he tanssivat yhdessä kolmen kitaran säestyksellä. Vaikuttavin oli Paco Peñan ja Ángel Muñozin faruca, joka vei heti jalat alta. Herrat saivat kahdestaan aikaan sellaista

Kitaristi, säveltäjä, tuottaja, opettaja
Syntynyt Córdobassa vuonna 1942
Ensimmäinen julkinen esiintyminen 12-vuotiaana
Asunut Lontoossa 1960-luvulta asti
Esiintynyt ympäri maailmaa soolokitaristina, flamenco-ryhmien, orkestereiden ja kuorojen kanssa, paikoissa kuten Lontoon Royal Albert Hall, New Yorkin Carnegie Hall, Amsterdamin Concertgebouw...
Tärkeitä teoksia mm. *Musa Gitana* (1999), perustuu cordobalaisen kuvataiteilija Julio Romero de Torresin elämään, ja *Flamenco Requiem – In praise of the Earth* (2004), ortodoksiseen traditioon perustuva kuolinmessu. Rotterdamin konservatorion flamencokitaran professori Espanjan kunniakansalainen (Oficial de la Cruz de la Orden del Merito Civil)
Julkaissut lukuisia levyjä, mm. seuraavia:
Flamenco Guitar Music of Ramón Montoya and Niño Ricardo (Nimbus 1987)
Azahara (Nimbus 1988)
Paco Peña & Eduardo Falu: Encuentro (Nimbus 1989)
Misa flamenca (Nimbus 1991)
The Art of Paco Peña (Nimbus 1993)
Paco Peña presents the Art of Flamenco (Sony 1995)
Flamenco Passion (Decca 1997)
Paco Peña Flamenco Dance Company: Arte y Pasion – Live in Concert (Nimbus 1999, 2 cd)
Flamenco Guitar (Nimbus 2000, 2 cd)
Flamenco Master – Essential Flamenco Recordings (Manteca 2003)
Fabulous flamenco! La guitarra flamenca (Decca 2004)
Monet levyt ovat uusintajulkaisuja ja kokoelmia vanhemmista lp-julkaisuista.

Kotisivut: www.pacopena.com



Paco Peña

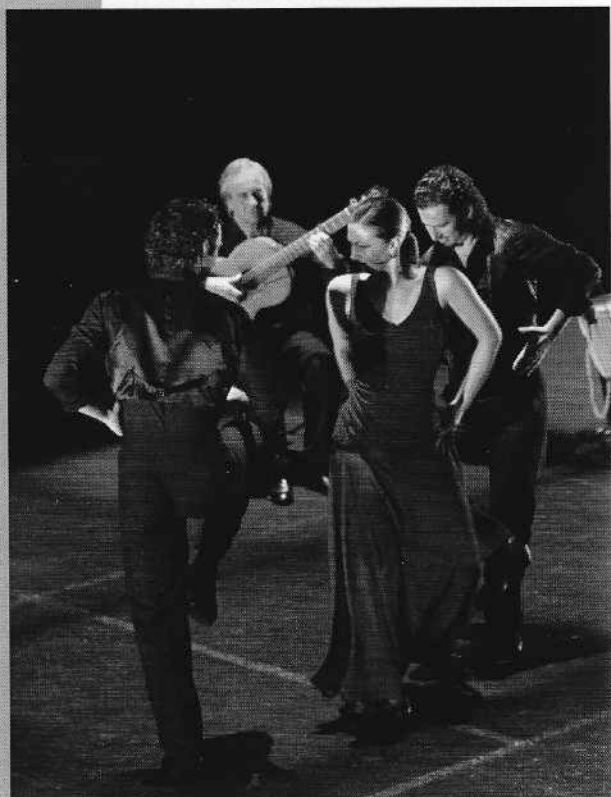


*Paco Peña ryhmineen vauhdissa,
alh. vas. tanssija Ángel Muñoz.*

sävyrikkautta ja kamarimusisointia, josta ei voi suuremman bändin kanssa unelmoidakaan. Muñoz tanssi Peñan musiikin viimeistä ääntä myöten. Näissä kappaleissa Paco Peña ja miestanssijat saivat todella näyttää kyntensä. Flamenco voi olla näinkin hienovaraista – hyvään tekemiseen ei välttämättä tarvita massiivista muusikkojoukkoa.

Kokonaisuutena Paco Peña ryhmän esitys oli korkeatasoinen ja monipuolinen flamencoelämys, joskin naistanssijan valinnasta tulee melkoisesti miinusta. Rahoilleenkin yleisö sai vastinetta, esityksen kesto oli huimat kaksi ja puoli tuntia! Peña todisti olevansa edelleen varteenotettava nimi flamencomailmassa. Hänen soittonsa ei ehkä ole aivan ajan hermoilla mutta ei ole mitenkään vanhanaikaistakaan. Tulokkaan kypsyttää ja taitoa rakentaa esitys häneltä ainakin löytyy.

Tove Djupsjöbacka



Flamenco goes funk

Ojos de brujo: Marina Abad (laulu), Ramón Giménez, Paco Lomeña (flamencokitara), Xavi Turull (perkusiot), Sergio Ramos (rummut, perkussiot), Maxwell Wright (perkussiot, laulu), Javi Martín (basso), Panko (dj, laulu), Carlos Sarduy (trumpetti, piano), Sonia Poveda (tanssi, palmas), Zuri (kuoro, palmas), André Cruz (videoprojektiot). Huvilatelta 19.8.2007.

Espanjalainen Ojos de brujo on nopeasti saavuttanut maailmanmusiikkiyhtyeiden tähtikaartin. Viime Letrassa **Samuli Työrinoja** kertoi heidän vierailustaan April Jazz -festivaalilla. Elokuussa bändi valloitti myös Helsingin Juhlaviikkojen Huvilateltan. Selvää oli, että he ovat keränneet Suomessa melkoisen fanijoukon. Tilaisuus oli loppuunmyyty, ja suuri osa yleisöstä tanssi vapautuneesti lavan edessä koko ajan.

Yhtyeen musiikki on varsinainen sekoitus hiphopia, funkia, reggaeta, salsaa ja flamenco. Kuten monessa muussakin musiikkikohtaamisessa Ojos de brujon musiikkikin rakentuu aika lailla erilaisista jaksoista, joissa kuuluu yhtä vaikutetta kerrallaan. Flamenco kuuluu etenkin rumba-kappaleissa ja funk-buleriasa, joskin keikka potkaistiin käyntiin perinteisellä siguiriyalla tanssin kera. Tanssin kautta flamenco tulikin erityisen paljon esille: ryhmän tanssijana esiintyy Suomessakin vieraillut **Sonia Poveda**. Povedan tanssi on erittäin siistiä ja piristävän perinteistä, mutta tuntui kuitenkin, että hänen maailmansa ei oikein kohtaa



yhtyeen maailmaa – itse olisin mieluummin nähnyt hiukan rockasennetta omaavan flamencotanssijan lavalla.

Ojos de brujo toi raskaat joukot lavalle, yksitoista henkeä sekä video- taiteilija, jonka projisoinnit pyörivät valkokankaalla koko keikan ajan. Video oli pirteä lisäys kokonaisuuteen: välillä nähtiin musiikkivideotyypistä materiaalia, välillä piirroksia, välillä otteita sanoituksista. Mieleen jäi etenkin ihastuttava vanha, nostalginen flamencokuvitus kappaleeseen Bailaores.

Ojos de brujo ja varsinkin laulajansa **Marina Abad** pisti energiat liikkeelle koko keikan ajan. Jo Abadin pukeutuminen antoi hyvän kuvan kulttuurisekoituksesta, jota Ojos de brujo edustaa: värikäs flamencohame, höyhenboa ja sokeri-

na pohjalla mahtavat dreadlocksit lunares-huviin pakattuina. Suurin osa ryhmän jäsenistä olivat esiintyneinä erittäin monipuolisia – Abad sekä lauloi että rappasi, dj **Panko** ei pelkästään pyörittänyt levyjä ja skrätsännyt vain myös lauloi, rappasi ja teki palmaksia. Kitaristi **Ramón Giménez** osoittautui myös taitavaksi katutanssijaksi, ei ehkä ihan tavallista flamencokitaristien parissa?

Tie flamencosta hiphoppiin ei mielestäni ole niin pitkä kuin ehkä voisi kuvitella. Hiphopin raskas poljento muistuttaa vähän flamencon raskautta, tanssilajeissa puolestaan yhteistä on tiukka rytminkäsittely. Flamencon jaleoista ei ole myöskään pitkä matka rappaamiseen.

Tove Djupsjöbacka

Kenkien kopsetta Morsiussaunassa



Kirmaus-ryhmän matka Tornion Naisteatterifestivaaleille 7.-10.6.2007

Kuka oli lähdössä ja minne, kun Skodaan pakattiin 6.6.2007 viisi tanssijaa, seitsemät epäilyttävän hajuiset flamencokengät, kauniin värisiä flamencohameita, saunavihtoja, kaksi cajónia, eväitä sekä sauna? No, tamperelainen Kirmaus-ryhmään se suuntasi Tornioon esittämään Morsiussaunaa! Tuo muhevasti karjalaisia kansanlauluja, flamenco ja varjoteatteria yhdistävä teos oli nimittäin valittu Tornion Naisteatterifestivaalien kilpailusarjaan. Seitsenpäinen ryhmämme oli innoissaan hienosta tilaisuudesta esiintyä. Tanssijoistamme kaksi joutui vielä jäämään Tampereelle junamatkaa odottelemaan, meidän muiden automatka lähti liikkeelle vatsanpohjan mukavasti kihelmöidessä pienestä jännityksestä.

Yhdeksän tunnin, lukuisten wc-käyntien, viilentävän uinnin, viiden jäätelön ja parin karkkipussin jälkeen saavuimme vihdoinkin Tornioon.

Koska kaupunki oli meille kaikille outo, kysyimme tietä Naisteatterifestivaalien toimistolle ja heti kätellyssä meidät johdettiin – epäilemättä tahallisesti – harhaan. Toimisto kuitenkin pienen etsinnän jälkeen löytyi, ja vastaanotto oli sydämellinen. Saimme heti ensikosketuksen festivaalin kansainväliseen tunnelmaan ulkomaan kielten soristessa iloisesti taustalla. Myös Haaparannan puolella sijaitsevassa hostellissa meidät toivotettiin lämpimästi tervetulleeksi tapahtuman monikymmenpäiseen esiintyjäjoukkoon.

Kuten kansainvälisen festivaalin tapaan kuuluu, seuraava aamu alkoi pressiaamiaisella, jossa taiteilijat saivat esittäytyä ja juoda sivistyneesti kahvia toimittajien seurassa. Myös kaksi ryhmämme puuttuvaa jäsentä rantautui junamatkan jälkeen Tornion leppoisaan ilmapiiriin. Kaukaisimmat esiintyjävieraat olivat matkanneet aina Etelä-Afrikasta, Yhdysvalloista ja Israelista asti. Myös lähempää Euroopasta, kuten Norjasta,

Latviasta, Sloveniasta ja Tampereelta oli paljon väkeä. Joukossa oli performanssitaiteilijoita, muusikkoja, tanssijoita, nukettajia, näyttelijöitä ja kaikkien näiden alojen yhdistäjiä.

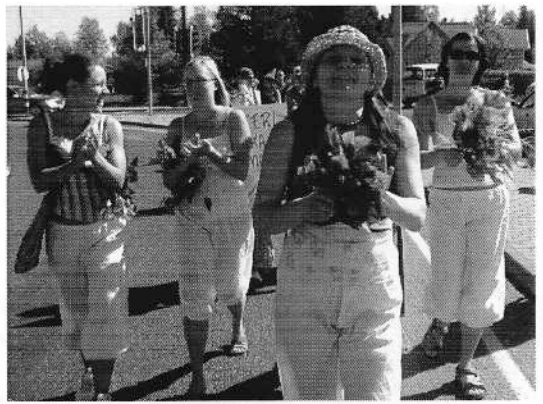
Festivaalin avajaiset torstaina 7.6. lähtivät liikkeelle värikkäällä kulkueella, johon kaikki halukkaat esiintyjät ja muutkin kynnelle kykenevät saivat osallistua. Kulkue lähti festivaalitoimistolta ja kiemurteli poliisiauton sekä moottoripyörä-, anteeksi pappatunturijengi Los Dementitoksen ohjastamana Tornion keskustan kautta Haaparannan torille. Ryhmämme oli asianmukaisesti varustautunut huomiotissiliivein ja saunavihdoihin, jotka läiskyivät iloisesti ja välillä jopa uhoavasti morsiussaunalaulujen tahdissa. Tornion sää näytti parhaan puolensa, ja tunnelma oli kuin saunassa konsanaan! Haaparannan torilla pidettyjen hauskojen juhlallisuuksien jälkeen syöksimme kohti Haaparannan puolella olevaa esityspaikkaamme Folkets Bioa.

Esitystilamme oli mainio isoine katsomoineen ja näyttämön puullattia kuin tehty flamencokengille. Valo- ja äänimies jaksoi kärsivällisesti kuunnella korjausehdotuksemme ja säättää monitoreita aina vain kovemmalle. Saunakin nousi lavalle melkein itse tarviten vain pientä apua. Ryhmä koetteli tapansa mukaan ohjaajaraukkamme hermoja käyttäytymällä kuin pahaiset teinit – virallinen selitys on tietenkin ulkomailla keikkailun aiheuttama ylimääräinen jännitys. Ruhtinaalliset kaksi ja puoli minuuttia ennen esityksen alkua kaikki oli valmista. Onneksi saimme hieman lisäaikaa vetää ilmaa kerran sisään ja ulos ennen kuin alkumusiikki lähti käyntiin. Kiire unohtui lavalla, ja olo oli hieno ja rento, tuntui ihanalta tanssia, näyttellä, laulaa ja tehdä varjoteatteria. Yleisö katseli ensin aika hiljaa, mutta lämpeni pikku hiljaa enemmän ja enemmän. Loppubuleriaksen soudessa morsiuissaunainen tunnelma oli katossa ja uskoakseni kaikilla oli lystiä!

Perjantaina nautimme hyvästä säästä ja hollantilais-italialais-suomalais-norjalais-eteläafrikkalaisesta esityspaketista. Oli mukavaa saada palautetta, varsinkin niiltä, jotka ei-

vät eri äidinkielen vuoksi tekstiä ymmärtäneet. Vielä hienompaa tietenkin oli, että palaute oli pääosin positiivista, välillä jopa suittavaa. Emmehan me vaatimattomat suomalais-tytöt ole semmoiseen totuneet! Kilpailuasetelmasta ei kukaan maininnut sanallakaan, vaan kaikki olivat vilpittömän iloisia toisten onnistumisista. Illalla pidimme hostellilla kokoon-tumisajot koko esiintyjäporukan voimin. Innostuimme musisoimaan kahden harmonikan, kahden cajónin, djemben ja mainioiden laulajien säestyksellä. Sulosoinnuista ja rytmin jytkeestä ei meinannut tulla loppua millään.

Lauantaina ajelimme tyytyväisinä kotiin ohjaajamme **Anne Hyvärisen** jäädessä vielä katsomaan esityksiä. Myöhään sunnuntai-iltana tyytyväisyys muuttui onneksi ja autuudeksi, sillä Morsiuissauna oli kaikkien 22 esityksen joukosta valittu festivaalin parhaaksi! ”Morsiuissauna on jotakin uutta ja sellaista, mitä teatterissa ei yleensä nähdä”, kuulumme tuomariston jäsenen Ingeborg Riikin Ruotsin Riksteaternista todenneen



perusteluissaan. Pohjolan Sanomat kirjoitti festivaalin jälkeen: ”Sauna tematiikkana, morsiamen saunottaminen aiheena, kerronnallisesti kalevalarunoutta ja karjalaista kansanlaulua käyttävänä esityksenä, jossa tapahtumat kuvataan vielä flamencon rytmissä, pitäisi olla mahdotonta yhdistää. Mutta Kirmaus teki sen. Ja erinomaisesti.” Tunnuksen tuoma hehku ja innostus ovat säilyneet mielissämme ja katsastelemme mielenkiinnolla uusia esiintymismahdollisuuksia syksyn ja ensi kevään tullen.

Elina Pesonen
Kirmaus-ryhmä (Tampere)



Pää

Potkin kadun kivet sivuun
ja häntä, jolta pyydän anteeksi
olemassaoloani,
ajattelen pää
täynnä ajatuksia

Vuokrasopimus

Sanovat aikovansa myydä minut
pois
50 eurolla
enkä tiedä mitä teen

Vuokraan asunnon
- sillä viidellä kymppillä -
jotta tulisit
asumaan kanssani.

Hällä väliä

Vaikka kuljet toisen kanssa ulkona
minä tiedän
kuka olet sisällä
siksi en välitä
että niin teet
koska vähät välitetään
kun välitetään

En välitä
kun ulkona
et puhuttele minua.

Ymmärrä jos haluat

Älä vertaa minua kehenkään
en jaksa katsoa sellaista
vähiten jos sinä muutut sellaiseksi
joka juoruaa
ja vertaa minua toiseen

Ymmärrät jos tahdot
sanomattakin
Sanon sen ystävänä
tai mikä sinulle nyt ikinä olenkin
- ymmärrä jos haluat.

Tuulahdus toivoa ja lämpöä

Brisa de esperanza. Laura Vilhosen oppilaat Helsingin Tanssiopistosta, harjoittaja Aura Ettala, laulu Antonia de Córdoba, kitara Jouni Meriläinen, perkussiot Ricardo Padilla. Kanneltalo 1.6.2007

Illan aloitti señoras-ryhmän alegrias **La Macanitan** musiikkiin. Koreografia ei ollut mikään helppo, mutta rauhaa ja karismaa hehkuva ryhmä selvisi siitä hyvin. Tätä seurannut lapsiryhmän tangos bändin säestyksellä oli hauskoine hyppyineen kerrassaan valloittava – lyhyt mutta herkullinen annos nuorta energiaa.

Jatko 2 -ryhmän soleá por bulerías oli selvästikin hyvin harjoiteltu: varmaa työskentelyä ja yhtäaikaista napakkaa jalkatyötä oli ilo seurata. Sen sijaan jäin kaipaamaan tunnetta ja ilmaisuja, sillä teknisesti näinkin taitavalla ryhmällä olisi ollut kyllä rahkeita vahvempaan tulkintaan.

Flamencoharrastuksensa alussa olevien sevillanaksessa näki mainiosti, miten jotkut olivat jo sisäistäneet pelin hengen: hymy ei hyytynyt, vaikka pieniä mokia sattuikin. Kyse hän on hauskanpidosta ja juhlimisesta! Sen sijaan jostain syystä alkeet 2 -ryhmän tangos **Vicente Soto Sorderan** musiikkiin jätti minut hieman kylmäksi, vaikka ryhmäläiset sinänsä tanssivat sympaattisesti ja mukavasti.

Bata de colaa käsiteltiin **Miguel Povedan** livianaan "Si me viera". Koreografian ideana olivat pienet ryhmät, jotka tulivat lavalle kukin vuorollaan, mistä koreografiaan tuli hieno aaltomainen jännite. Monilla oli kuitenkin epävarmuutta batan käytössä, mikä hieman laski koreografian tehoja. Tarkoitukseni oli olla nostamatta ketään yksittäistä henkilöä huomion kohteeksi, mutta poik-

runot Anette Åkerlund

DVD

Inés, hermana mía.

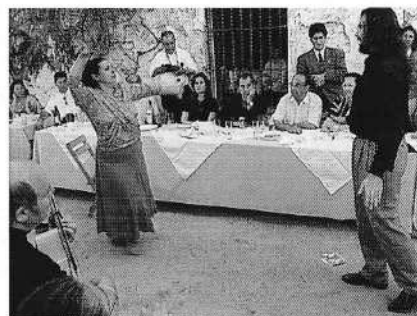
Ohjaaja Carole Fierz. JBA Produccion, 1995.

Flamenco ei ole vain menestystarinoita ja kaunista kuorta. Flamencon voi aistia pölyisillä teillä, yksinkertaisessa kahvilassa moottoritien varrella, ruokakaupassa, pyykkiä ripustamassa... **Carole Fierzin** elokuva *Inés, hermana mía* tuo katsojan onnistuneesti flamencon arkisen ulottuvuuden ääreen.

Elokuva kertoo **Inés** ja **Pedro Bacánista** – sisaruksista, jotka kuuluvat Lebrijan ja Utreran kuuluisaan Pinini-klaaniin. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että heistä olisi automaattisesti tullut flamencotaiteilijoita: päinvastoin. Jo elokuvan alussa Pedro toteaa, ettei hänen isänsä halunnut, että hänestä tulisi kitaristi. Inés kamppailee vielä näkyvämminkin ja syvällisemmin asenteita ja omia pelkojaan vastaan. "Kun joka puolella on vahvoja persoonallisuuksia, se voi myös johtaa siihen, että pysyy itse hiljaa. Minä pysyin hiljaa kauan."

Veljensä kannustamana Inés lähti laulajan uralle. Huomattavaa on kuitenkin, että myös elokuvassa Inés laulaa ainoastaan lavalla tai kahdestaan veljensä kanssa, ei sosiaalisissa tilanteissa kuten baarissa tai juhliissa. Juhlissa muut ovat äänessä, kuten esimerkiksi herkullisessa fiestassa, jossa **Concha Vargas** pistää buleriakseksi paljain jaloin hiekassa ja jossa vilahuttaa mm. **Fernanda de Utrera** vieraiden joukossa. Kotona seurataan videolta sisarusten isoäitiä, joka laulaa isänsä Pininin cantinasta.

Elokuvan henki on suurimmaksi osaksi rauhallinen ja jopa synkkä: Inés näytetään hiljaisena ja miettelinä. Pedro tuntuu liikkuvan enemmän ihmisten parissa, mikä tietysti kuvastaa myös perinteisiä sukupuolirooleja: naiset pysyvät kotona perheensä kanssa. Ohjaaja Fierz on todella päässyt uskomattoman lähelle kuvattaviaan. Välillä tunnelma on suorastaan riipaiseva: kun Inés laulaa *siguiriyaa* ("Tule tänne veljeni ja istahda viereeni"), Pedro hypähtää lopulta tuoliltaan ja poistuu kyyneleet silmissä: "Inés, jo riittää". Perinteiset haastattelut loistavat poissaolollaan, sen sijaan saamme



seurata melko henkilökohtaisiakin keskusteluja, kun Pedro kannustaa sisartaan ja kyselee, eikö tämä kuitenkin itse keksi osaa peloistaan.

Bonusena DVD:llä on herkuellinen livetaltiointi Pedro Bacánin ja Pinini-klaanin esityksestä. Se on sitä itseään: Inésin riipaiseva *soleá* por bulerías, mustalaismamma **Pepa de Beniton** loistava bulerías-meininki ja tietysti Pedro Bacánin uskomattoman taitava kitaransoitto. Concha Vargas ja **Carmen Ledesma** tanssivat hiukset ja hameet hulmuten ja pesevät kyllä useimmat nuoremmat eläytymisessä.

Elokuva ja livetaltiointi ovat molemmat vuodelta 1995, mutta DVD:llä ne on julkaistu vasta äskettäin, Pedro Bacánin muistoksi. Kun on nähnyt tämän, ei voi muuta kuin jälleen kerran surra sitä, että Pedro Bacán kuoli aivan liian nuorena, auto-onnettomuudessa vuonna 1997. Onneksi hän ehti tuomaan sisarensa muun maailman kuultavaksi, hiomattomasta timantista on tullut yksi nykyhetken väkevimpiä naislaulajia.

kean alkuperäisestä päätöksestäni. Nimittäin **Katri Kaarnialan** ylväs olemus ja tummanpuhuva tulkinta sopivat tähän biisiin niin hyvin, että ihan sydänelässä tuntui.

Illan suurin ryhmä tanssi alegriaksen **Juan Carmonan** musiikkiin. Ryhmäläiset tanssivat sinänsä miellyttävästi, mutta ryhmän koko alkoi jo vähän haitata katsomiskokemusta, kun kokonaisuutta oli vaikea hahmottaa. Ja ne ilmeet olivat vähän turhan vakavia...

Musiikkivälipalana kuultiin **Antonia de Córdoban** ja **Jouni Meriläisen** haikaa milonga. Näytös oli Antonian tällä erää viimeinen esiintyminen Suomessa, joten täytyy sanoa, että hänen lämmintä ja käheää ääntään jää kaipaamaan suomalaisissa flamencoyhteyksissä. Jounin soitto oli tässä biisissä suorastaan sielukasta.

Aura Ettalan viuhka-guajiras (kor. **Laura Vilhonen**) live-musiikkiin osoitti vahvaa osaamista. Sinänsä esimerkillisissä koputuksissa tosin näytti välillä tulevan vähän kiire, mutta tanssia rauhoittivat huikean kauniit linjat ja asennot.

Näytös huipentui lopuksi kaikkien oppilaiden tanssimaan sevillanukseen housebändin säestämänä. Lämmin tunnelma jäi kantamaan esityksen jälkeenkin. Erityiskiitos illan onnistumisesta täytyy antaa Aura Ettalalle, joka oppilaiden harjoittajana, koreografioiden viimeistelijänä ja näytöksen järjestäjänä pärjasi erinomaisesti.

Terhi Ketolainen

Tove Djupsjöbacka

Kerro minulle sade Madridissa

Suomalainen Compañía Kaari Martin esiintyi madridilaisessa Teatro Pradillossa 29.8.–1.9.2007 teoksellaan Kerro minulle sade. Teos palkittiin Madridin XV Certamen de Coreografía de Danza Española y Flamenco -kilpailussa kolmannella palkinnolla kesäkuussa 2006. Palkinnon myötä ryhmä sai esiintymistilaisuuden Teatro Pradilloon, joka on Espanjan poikkeuksellisia tanssin näyttämöitä. Teatteri tarjoaa katsojilleen jatkuvasti sekä nykytanssin että espanjalaisen tanssin uusimpia virtauksia. Compañía Kaari Martin on ensimmäinen kansainvälinen ryhmä, joka on kutsuttu esiintymään Pradillon La otra mirada del flamenco -sarjan 12-vuotisessa historiassa. Sarjassa on aiemmin nähty useita Espanjan nimekkäimpiä nuoria espanjalaisen tanssin koreografeja kuten Rafaela Carrasco, Belén Maya, Rocío Molina, Ángel Rojas sekä Manuel Liñan. Lisäksi näyttämöllä on nähty mm. suomalainen nykytanssija Virpi Pahkinen. – Meidät oli todella nostettu poikkeuksellisen hyvin esille, muun muassa koko sesonkia mainostavan kampanjan pääkohteeksi, kertoi Kaari Martin matkan tunnelmista. Olimme myös Antenna Tres -televisiokanavan pääuutisissa sekä radiokanava Cadena Serin Club de Verano -ohjelmassa. Ensimmäisen esityksen jälkeen järjestettiin yleisölle avoin keskustelutilaisuus, johon osallistuivat mm. teatterin johtaja Laura Kumin sekä Madrid en Danza -festivaalin johtaja Ana Cabo. Neljän perättäisen esityksen aikana ryhmän yhteistyö tiivistyi ja vahvistui entisestään. Yleisö otti meidät vastaan erinomaisesti, kun otetaan kaiken lisäksi huomioon, kuinka poikkeuksellista oli saada kutsu keskelle espanjalaisen tanssin huippuosajia. Näistä huippuosajista mm.

nykytanssikoreografi Teresa Nieto ja flamencotanssikoreografi Rafaela Carrasco olivat yleisön joukossa.

Helppoa suuren kansainvälisen ryhmän pyörittäminen ei ole. Paluulennolla Madridista hukkuneet matkavarat, mukaan lukien koko teoksen puvustus, ovat tätä kirjoittaessa edelleen kateissa!

– Teokseen on teetetty puvustus jo toisen kerran, ja toivottavasti se löytyy edes joskus, koska se on korvaamaton ja uniikki. Mutta meillä oli fantastinen reissu, ja sekuntiakaan en kadu! Siitäkään huolimatta, että olen tehnyt projekteja 10 vuotta ja joudun edelleen, maassa kuin maassa, puolustelemaan sitä, miksi teen flamenco. Tosin vähiten tarvitsee puolustella Suomessa. Hyvä Suomi! Taiteen alalla täällä ollaan sentään ennakkoluulottomampia kuin muualla Euroopassa, uskomatonta kyllä!

Kerro minulle sade esitetään seuraavan kerran Helsingin Savoy-teatterissa 2.11.

TD



Ja seuraavaksi flamencokitara-soolo...

Ihan jokaisessa rock-konsertissa ei ole tarjolla taiturillista flamencokitaran soittoa, mutta sellaistaakin tapahtuu. Kesäkuun lopulla Helsingin Kulttuuritalolla vieraili Riders on the Storm: yhtye, joka soittaa legendaarisen The Doorsin tuotantoa ja jossa on mukana kaksi The Doorsin alkuperäisjäsentä. Kitaristi Robby Krieger vastasi useiden kuolemattomien The Doors -hittien sävellyksestä, mm. "Light My Fire" ja "Touch Me" ovat hänen käsialaansa.

Kun oli tämän kitaristilegendan vuoro soittaa soolo, yhtyeen laulaja Brett Scallions kuulutti "...ja seuraavaksi on vuorossa flamencokitara-soolo!" Robby Krieger todellakin aloitti kitaristin uransa virittäen ukulelen neljän alimman kitarakielen mukaan ja imitoiden flamencokitaraa. Myöhemmin hän osti itselleen oikean flamencokitaran ja oppi soittamaan flamenco omin päin.

Lyhyeen kitarasooloon oli ahtaudettu mm. soleán, bulerian ja siguirian perussoittoa eli kokonaisuus oli melkoinen potpurri. Vaikka mistään "puhdasoppisesta" flamencosoolosta ei ollut kysymys, koska ainekset oli täysin irrotettu oikeasta kontekstistaan, Krieger vakuutti ainakin minut siitä, että on tosissaan kiinnostunut flamencosta ja taitaa jonkin verran flamencokitaran soittoa. Kitarasoolosta siirryttiin luontevasti The Doorsin klassikkokappaleeseen Spanish Caravan: "Andalusia with fields full of grain / I have to see you again and again..."

TD



Compañía Kaari Martin treenitunnelmissa, kuvat Tommi Virtanen.



Sysmä espanjalaistunnelmissa

Päijänteen rannalla Sysmässä oltiin koko kesä espanjalaistunnelmissa. Viva Sysmä! -tapahtuma kesti kesäkuusta elokuuhun ja käsitti espanjalaisia kirjailijavieraita ja elokuvia sekä espanjalaista musiikkia. Taide-museo suvi-pinxissa oli esillä mm. Joan Mirón, Pablo Picasson, Antonio Sauran ja Antoni Tápiesin grafiikkaa, ja Sysmän kinossa nähtiin useita Pedro Almodóvarin elokuvia. Sysmän Suvisoiton konserteissa kuultiin mm. espanjalaisen Pablo de Sarasaten musiikkia. Tapahtuman suojelijana oli Espanjan Suomen suurlähettiläs Antonio García Abad.

Flamenco nähtiin useissa tilaisuuksissa. Kulttuurikesän avajaisissa esiintyivät De Corazón -ryhmä Kymen Flamenco ry:stä sekä Alma Flamenca eli helsinkiläiset Emilia Aho ja Katja Lundén. Heinäkuussa Kirjakyläpäivillä nähtiin Marianna Verdecia, Sampsa Peltonen ja Las Flamencas Taija Tyrväisen, Rauli Rantasen ja Tove Djupsjöbackan säestäminä.

Sysmän Suvisoiton oheistapahtumana oli flamencokonferenssi Sysmän teatteritalolla, johon osallistuivat kuvataiteen tutkimuksen ja opetuksen professori Juha Varto Taideteollisesta korkeakoulusta, Helsingin yliopistossa väitöstudiumista valmistettava kulttuuriantropologi ja musiikkieteilijä Sampsa Heikkilä sekä musiikkieteilijä ja tanssija Tove Djupsjöbacka.

TD

Flamenco-arkkitehtuuria?

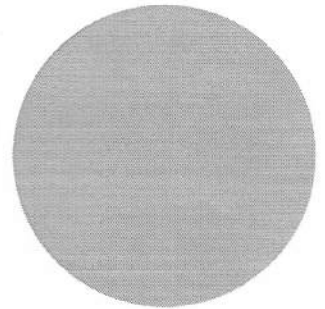
Flamenco on päässyt valtaamaan alaa myös arkkitehtuurin puolella. Kiinalaiseen Hangzhouun kaupunkiin on noussut kaksi tornia, jotka kulkevat nimellä Flamenco Towers. Korkeutta rakennuksilla on 220 metriä ja suunnittelusta vastaa espanjalaisen Xavier Claramuntin arkkitehtuuritoimisto.

Ja mitenköhän flamenco näihin rakennuksiin liittyy? "Näyttävät kaartuvan itsensä ympäri ja tanssivan flamenco", todetaan internetin keskustelupalstoilla.

TD



*Viva Sysmä! Las Flamencas Sysmän torilavalla sekä Marianna Verdecia ja paikallinen ihailija.
Kuvat Tove Djupsjöbacka.*



Pohjoinen Flamenco ry selvitystilaan

Oululainen flamencoyhdistys Pohjoinen Flamenco ry on asetettu selvitystilaan yhdistyksen omassa yleiskokouksessa 23.9.2007. Vakavien taloudellisten ongelmien yllättävä ilmestyminen on johtanut yhdistyksen tilanteeseen, jossa toiminnan lakkauttaminen, yhdistyksen asettaminen selvitystilaan ja lopulta yhdistyksen purkaminen vaikuttavat väistämättömiltä. Näin ollen Pohjoinen Flamenco ry ei enää tarjoa flamencotanssitunteja, eikä toimi Oulu FERIA -festivaalin järjestäjänä.

Yhdistyksen ohessa toiminut flamencolaulukerho jatkaa toimintaansa itsenäisenä, ja myös festivaalin järjestämiselle tulevaisuudessa pohditaan uusia vaihtoehtoja. Flamencotanssia voi Oulussa edelleen harrastaa Amanecerá-flamencotanssikoulussa, sekä Oulun yliopiston ja Oulun seudun ammattikorkeakoulun liikuntapalveluissa.





26.–30.9.

Ballet Mikkeli

27., 29. & 30.9. Ruzimatov – Flamenco! Espanjalainen gaala

esiintyjinä mm. Farukh Ruzimatov, Rosario ja Ricardo Castro Romero

28. & 30.9. Don Quijote

Lisätietoja: www.balletmikkeli.com

29.9.

Tanssin aika -festivaali

Canela: De baile a danza

A flor de piel, koreografia Belén Maya

4 Jinetes, koreografia Israel Galván

Sola, koreografia Rafaela Carrasco

Abstracción, koreografia Andrés Marín

Tanssi: Erika Alajärvi, Anna Palmio, Annatuuli Saine, Milena Urmas

Siltasali, Jyväskylä klo 21

Lisätietoja:

www.ismodance.fi/tanssinaika, www.canela.fi

14.10.

Kahden flamencoteoksen ilta

Aamunkoitto ilman huomista, koreografia Sinikka Vainio, tanssi Sinikka Vainio ja Flamenco Azul -ryhmä

Taivaan tähden – pieni teos epätasapainosta, koreografia ja tanssi Suvi-Maria Helin, musiikin sävellys ja kitara Juho Koskimies, perkussiot Ille Ålander, valot Susan Ketonen

Hällä-näyttämö, Hämeenkatu 25, Tampere, klo 18

Liput 10/6 e, varaukset: 040 557 5818 (Sinikka Vainio) tai tuntia ennen ovelta

Lisätietoja:

www.suvmariahelin.fi/esitykset.htm

14.10.

Helsingin kitaraseuran espanjalaisen konsertti

Valencialaisen impressionistin, Vicente Asencion (1908–1979) musiikkia.

Kitaristeina Mikko Ikäheimo, Julius Westerberg, Otto Tolonen ja Patrik Kleemola.

Kitaristi Rauli Rantanen ja tanssija Kaari Martin luovat kontrastin joka määrittää Asencion musiikkia ja jota Asencion musiikki määrittää –lyhyen teoksen työnimenä "majakka". Konsertin päättää Asencion viimeinen kitarasävellys, Andrés Segovialle omistettu "Suite mística".

Töölön kirkko, Topeliuksenkatu 4 klo 18. Liput 10/7€

Katja Lundén ja Mikko Rasila: Pacottaako?

Alma ja Asko Andalusian yössä

"Pacottaako on kertomus Almasta ja Askosta ja heidän tunne-elämän matkastaan

Espanjaan. Tanssin, tekstin ja musiikin välityksellä yleisö pääsee kokemaan

hauskan ja koskettavan Andalusian matkan. Se sisältää tulista tangoa kapakassa,

koskettavaa laulua tablaossa, intohimon hetkiä kuutamorannalla ja voimakkaita

tunteita flamencon rytmisissä. Esitys on tutkimusmatka meistä suomalaisista

Espanjan tulisissa tunnelmissa. Esitys kestää noin 50 min. Musiikista vastaa

Maija Kaunistmaa."

25.10., 1.11. ja 3.12. klo 21.00

Kaksi kanaa, Kanavakatu 3, 00160 Helsinki puh. (09) 669 260

17.11., 30.11., 1.12., 10.12., 11.12., 12.12. klo 20.00, 10.12. myös klo 16.00

Nyyrikki, Pohjolankatu 2, 00610 Helsinki puh. (09) 757 2299

8.11. klo 19.00 ja 20.30

Kouvolan teatteri, Salpausselänkatu 38, 45100 Kouvola, puh. (05) 740 0330

Lisätietoja: www.manari.fi/ohjelmat/pacottaako.htm

1.–3.11.

Viikko flamenco

1.11. Flamencoluento, Rafael Jiménez "Falo"

2.11. Compañía Kaari Martin: Kerro minulle sade, live-musiikki.

Koreografia: Kaari Martin, musiikki: Roni Martin

Tanssijat: Beata Alving, Katja Lundén, Kaari Martin, muusikot: Rafael Jiménez "Falo", Juan Suárez "Canito", Pablo Suárez, Ramón Maronier, Roni Martin, Henrik Perelló, Rauli Rantanen, Karo Sampela.

Savoy-teatteri klo 19

Liput 26/22 e

3.11. Rafael Jiménez "Falo" Quinteto:

Rafael Jiménez "Falo", laulu; Juan Suárez "Canito", kitara; Pablo Suárez, piano; Daniel Suárez "Sena", perkussiot; La Popi, palmas sekä erikoisvieraana Rocio Molina, tanssi

Savoy-teatteri klo 19

Liput 30/25 e, yhteislippu 2 ja 3.11. 47 e

Lisätietoja: www.kulttuuri.hel.fi/savoy

Flamencokurssit:

Rafael Jiménez "Falon" laulukurssi:

Ti-to 30.10.–1.11. klo 16.30–18.30

Juan Antonio Suárez "Caniton" kitara-kurssi:

Ti-to 30.10.–1.11. klo 16.30–18.30

Pablo Suárezin pianokurssi:

Ti-to 30.10.–1.11. klo 16.30–18.30

Kurssien hinta 150/140 e

Rocio Molinan tanssikurssit:

Ma-ke 29.10.–31.10. klo 17–18.30 (keskitaso) ja klo 18.30–20 (edistyneet),

to-pe 1.11.–2.11. klo 16.30–17.30 (keskitaso) ja klo 17.30–18.30 (edistyneet),

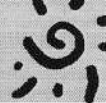
la 3.11. klo 11–12.30 (keskitaso) ja klo 12.30–14 (edistyneet)

Helsingin Flamencoyhdistyksen filoissa, Pohjoisesplanadi 2

Kurssin hinta 180/170 e

Ilmoittautuminen ja lisätietoja: ckm@kolumbus.fi

Alennushinnat koskevat opiskelijoita ja Helsingin Flamencoyhdistyksen jäseniä. Ilmoittautuminen on sitova, peruutukset ainoastaan lääkärintodistusta vastaan. Oikeudet muutoksiin pidätetään.



28.11.

Toisaalla – Menneessä – Tulevassa

2000-luvun Tšaikovskia ja modernia flamenco

Toisaalla: Anu Silvennoinen, koreografia ja tanssi; Ulla Silvennoinen, musiikin sävellys ja piano. Ohjelmassa myös Tšaikovskin Pianokonsertto nro 1, b-molli op. 23. Marko Kare, piano; Esko Grundström, elektroniikka

Kanneltalo klo 19

Liput 5/3 e

Torstaina 29.11. koululaiskonsertti klo 10, vapaa pääsy

Lisätietoja: www.siba.fi/konsertit

4.–9.2.2008

Helsingin Flamencofestivaali

Tarkempi ohjelma selviää syksyn aikana!

Lisätietoja: www.flamenco.fi/festivaalit

Espanja:

2.–14.10.

Compañía de María Pagés

Teatro de la Zarzuela, Madrid

Lisätietoja: www.mariapages.com

3.10.

Eva Yerbabuena Ballet Flamenco: Eva IFEMA, Madrid

Lisätietoja: www.yerbabuena.com

22.2.–8.3.2008

Festival de Jerez

Lähes kaikki tanssikurssit ovat täynnä, tarkista tilanne nettisivuilta!

Lisätietoja: www.festivaldejerez.es

Muu Eurooppa:

19.–20.11.

Eva Yerbabuena Ballet Flamenco: Santo y seña

Grand théâtre de la ville, Luxemburg

Lisätietoja: www.yerbabuena.com

19.–23.10.

Flamencohappening

Uumaja, Ruotsi

Flamencokurssit aloittelijoille ja keskitasolle, opettajana Tanja Tuurala

Flamencojuhlimista sekä flamencoseminaari

Lisätietoja: www.dansaflamenco.se

23.10.

Israel Galván: La Edad de Oro

Israel Galván, tanssi; Fernando Terremoto, laulu; Alfredo Lagos, kitara

Folkets Hus, Uumaja klo 19

Lisätietoja: www.biljettcentrum.com



Juuri Espanjasta palannut Cabeza de Vaca koki hämmästyksen hetkiä Tampereen Flamencoviikolla. Kokeilevaan futuroflamencoon kääntynyt festivaali jaksaa sitten aina yllättää. Avajaishetkellä esiintyi rokkibändi! Ei sevillanaksia tai riehakasta rum-baa vaan rokkia. Soppaan oli toki laitettu mausteeksi flamencotanssia – vähän niin kuin muistutukseksi siitä että ei ollakaan Tampereen kukkaisviikolla. Vastaako ensi vuonna avajaisrykkyksestä tanssiorkesteri Los Torremolinos ja saamme nauttia

suomalaisen iskelmämusiikin säestämänä flamenkotanssia? Vai kenties kanteletrion säestyksellä?

Oikein teatterissa saimme sitten ihmetellä oivaltavan valosuunnittelun määrää. Yleisölle jaettiin taskulamput joissa oli vanhat patterit. Niillä sitten soivat ketkä kehtasivat. Sitten kuunneltiin kuinka esiintyjät esittelivät toisilleen itsensä, monilla eri kielillä! Olihan se hyvä että edes siinä vaiheessa. Ja katsojallekin selvisi että se kitaran kanssa istuva Ramón Maronier oli kitaristi Ramón Maronier. Hello, my name is Vaca, Cabeza de Vaca.

Entäs sitten se yksi esitys missä oltiin kasattu teatterin ylimääräiset tuolit röykkiöön ja laitettu työmaa-valo lavalle. Sitten se nuori pojankoppo pyöri siinä ympäri farkut jalassa ku joku kiimainen kolli! Yleisö odotti

henkeä pidätellen milloin se sytyttää koko roskan palamaan, mutta eipä ehtinyt ku se hajos koko keko.

Edellisistä syistä johtuen ehdotaisinkin Karaoke-flamencofestivaalin perustamista! Näin suomalaiset saisivat itse päättää tyyliä mihin tanssia. Rentun ruusu, Satulinna, Sata salamaa ja Yön Joutsenlaulu saivat kaikki unohtumattomat uudet tulkintansa. Paikaksi sopisivat Pata Ässä ja Satumaa, jos Helsingissä pidetään. Taustavideot ja valaistuskin olisi valmiiksi kohdillaan. Toisaalta näin festivaalin voisi kuljettaa joka kaupunkiin ja flamenco leviäisi mihin ikinä nakkikioskiin karaokebaari on keksitty törkät. Ja mikä parasta, saisi hyvällä omallatunnolla vetää asiaan kuuluvat lörvit. Kolme kosubatteryä, mikki ylviistöön ja levy soimaan. MUU!

Top5

-palstalla pureudumme letralaisten kuuntelutottumuksiin ja listaamme viimeaikaisten suosikkiviisikon. Tällä kerralla meille avautui

Anette "Tuusulan Komein Tukka" Åkerlund.

1. Tuula ja Valfrid

Olen kasvanut isäni laulujen ympäröimänä. Hän on levyttänyt niitä duettona yhdessä äitini kanssa vuodesta 1983 ja sittemmin tehnyt soololevyjä. Ne tuovat aina mieleen lapsuuden eli oman pohjani. Gospelmusiikkisäni on suuri idolini, ja hänen sävellystyönsä ovat ensimmäisiä yhteyksiäni musiikkiin ylipäätään.

2. Estrella Morente - Mi cante y un poema

Ensimmäinen flamencolevyäni, jonka ostin vuonna 2002. Erika Alajärvi teki levyn soleáan koreografian Keravan tanssiopistossa – minulle ensimmäinen flamencokoreografia. Nerokas virtuoositähti, joka on osannut luoda kokonaan oman flamencolaulamisen tyylin, kirkkaan ja kauniin ja silti epälänsimäisen. Tältä levyltä opettelin laulamaan lempipalojani soleáa ja tangosta.

3. Arja: Nära

Karismaattinen nainen ja esikuvani, jonka hienoa uraa arvostan ja ihailen. Erityisesti pidän Arjan ruotsinkielisistä lauluista, Nära-levyllä on hänen omia biisejään, ja myös Violeta Parraa ja Mikis Theodorakista ruotsinnettuina. Ihanan rauhoittavaa musiikkia.

4. The Missed Education of Lauryn Hill

Vahva laulaja, jonka valovoimaista uraa olen seurannut ainakin vuodesta 1996, kun hän näytteli ja lauloi gospelia Sister Act 2:ssa, jonka olen nähnyt ainakin 20 kertaa ja jonka repliikkejä muistan ulkoa... Levyssä inspiroi sen melodisuus ja virta ja se, miten Lauryn rappaa jotenkin kevyesti ja jopa naisellisesti.

5. Kaikki Dimitri Keiskin tuotanto

Suuri idolini ja elvikseni! Ei no, tukholmalainen, juuriltaan kokkolalainen laulaja ja laulun tekijä, jonka hienoa muusikkouraa olen niin ikään seurannut ainakin vuodesta 1996. Eniten tykkään Keiskin suomenkielisestä tuotannosta, ja tämä laulaja on saanut makuni laajenemaan myös heviin, jota hän gospel- ja mustalaismusiikkipohjallaan on ryhtynyt myöhemmin tekemään. Makupaloja Timin sekä hänen Gypsys Heart -bändinsä musiikista voi kuunnella osoitteissa: www.myspace.com/dimitrikeiski ja www.myspace.com/gypsysheart

Helsingin Flamencoyhdistyksen
omat internet-sivut löytyvät
osoitteesta

www.flamenco.fi

Helsingin Flamencoyhdistys
on siirtymässä peñan vara-
uksissa sähköiseen varaus-
järjestelmään.

Seuraa ilmoittelua!

Ilmoitushinnat ja koot Letrassa

1/1-sivu 170 e	155 x 247 mm
1/2-sivu 85 e	155 x 120 mm
1/4-sivu 42 e	155 x 60 mm
1/4-sivu 42 e	74 x 120 mm
1/8-sivu 21 e	74 x 60 mm

PEÑAN SALIN VUOKRAUS

Helsingin Flamencoyhdistyksen salia voivat vuokrata opetus- ja harjoituskäyttöön muutkin kuin jäsenet. Salin osoite on Pohjoisesplanadi 2.

Hinnat:	Opetuskäyttöön	Harjoituskäyttöön
Jäsenille:	Pieni sali 9 €/h	Pieni sali 5 €/h
	Iso sali 14 €/h	Iso sali 8 €/h
Muille:	Pieni sali 13 €/h	Pieni sali 9 €/h
	Iso sali 20 €/h	Iso sali 13 €/h

Huom!

* Vuokra tulee maksaa koko varatulta vuokra-ajalta ennen vuokrauden alkamista.

* Esim. teosten harjoituksia varten myönnettyistä ilmaistunneista peritään siivousmaksu (pieni sali 1€, iso sali 2€)

* Salimaksut yhdistyksen tilille 206518-21707. Viite 2600.

* Varaukset maksetaan omatoimisesti eikä niistä lähetetä laskua.

Tiedustelut ja salivaraukset:

Auli Kaartinen

puhelin: 050 305 7392

s-posti: solea@jippii.fi

1. Merkitse varauskirjaan selvästi

- koko nimesi
- kellonaika
- onko varaus harjoitus- vai opetuskäyttöön

2. Merkitse yhteystietosi (nimi, puh.nro) kirjan takana olevaan listaan.

3. Peruutukset on tehtävä viimeistään 2 vrk ennen varattua aikaa, muutoin niistä peritään maksu. Soita tai laita tekstiviesti peruutuksesta Aura Ettalalle. Aura hoitaa peruutuksen merkitsemisen varauskirjaan. Omatoimisesti peruutuksia ei saa merkitä.

Seuraavan lehden deadline on 15.11.

Helsingin Flamencoyhdistys ry, hallitus 2007-2008

Emilia Aho, puheenjohtaja
Merikatu 45 B 14
00150 HELSINKI
040 716 3134 (yhd. puhelin)
050 522 6758
flamenco@flamenco.fi

Anne Lamberg-Laitinen, jäsenrekis-
terin ja taloudenhoitaja
Urkupillintie 7 H 78
00420 HELSINKI
040 52 12 863
anne.lamberg@metso.com (työ)
anne.lamberg@welho.com

Anne Riikola
050 561 6586
anne.riikola@gmail.com

Auli Kaartinen
050 305 7392
solea@jippii.fi (koti)

Aura Ettala
050 401 6144
aura.ettala@edu.hel.fi

Laura Viding
050 526 8947
laura.viding@kolumbus.fi

Sonja Vottonen
041 516 2677
sonja.hillevi@welho.com

Annukka Salo, varajäsen
050 363 4885
annukka.salo@helsinki.fi

Samuli Työrinoja, varajäsen
050 354 2543
samuli.tyorinoja@helsinki.fi

Sanna Lehtinen, varajäsen
040 540 4869
sanna.lehtinen@gmail.com

Tove Djupsjöbacka, Letran päätoi-
mittaja
040 731 4304
tove.djupsjobacka@iki.fi

Helsingin Flamencoyhdistys ry
Peña Flamenca de Helsinki
Pohjoisesplanadi 2
00130 Helsinki
p. 040 716 3134
www.flamenco.fi



Helsingin Flamencoyhdistys ry
Peña Flamenca de Helsinki
Pohjoisesplanadi 2, 00130 Helsinki

Fandangos caracoleros

(J.M. Gamboa/A.Álvarez/Popular)

*Que se ha muerto Caracol,
caminito de la gloria,
también se ha ido Pastora
y ahora Arturo Pavón
¡vaya gloria, pa la gloria!*

*Ninguna,
mujeres guapas habrá
pero como tú ninguna;
eres el carro triunfante,
la rueda de la fortuna,
el sol se para a mirarte.*

*Corrí,
Sevilla tienda por tienda,
toita España he recorrido,
y no he podido encontrar
cositas que nos convenga,
toita España he recorrido.*

On kuollut Manolo Caracol,
maineen ja ylistyksen polkua
on mennyt myös Pastora
ja nyt vielä Arturo Pavón
kunnia, ylistys ja kunnia!

Ei toista,
kauniiden naisten joukossa
kuin sinä ei ole toista;
olet kuin voittava auto,
olet kuin onnenpyörä,
sinua katsoo itse aurinko.

Juossut,
Sevillan kaupasta kauppaan,
koko Espanjan olen kiertänyt
enkä minä ole löytänyt
en mitään meille sopivaa,
koko Espanjan olen kiertänyt.

(suom. Erika Alajärvi)